DEN DANSKE *Stjerne*

NR. 11
NOVEMBER 1964
113. ÅRG.

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. **11**

NOVEMBER 1964

113. ÅRG.

Indhold:

Forsidebillede:
Ældste Harold B. Lee af De Tolv Apostles Råd

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år + oms 9%, i udlandet $ 3,00 pr. halvår, $ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon (01) 34 24 55

R. Earl Sorenson, missionspræsident, ansvarh. redaktør
Mary W. Kaiser, redaktør
Annoncer: Jørgen W. Schmidt

ORACO-reklame *97 03 35

Tryk: O. Christensen, Holte

I årenes løb....

af *Præsident David O. McKay*

I anledning af Præsident David O. McKay's 91-års fødselsdag den 8. september bragte Improvement Era uddrag af syv af de taler, han har holdt ved Generalkonferencen, siden han blev kaldet som apostel i 1906. Vi bringer disse uddrag i STJERNEN i stedet for Præsident McKay's sædvanlige artikel.

1906

»Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet.« *(L.&P. 107:99).*

To principper i denne formaning ses tydeligt som en pligt for de funktionærer, til hvem denne åbenbaring blev givet. For det første at *lære,* at vide hvad ens pligt er; for det andet, med flid at passe disse pligter. At kende sin pligt, at lære sandheden, er enhver sidste dages helligs pligt, enhver mands og kvindes i verden, herunder også dem, der er udenfor denne kirke. Jeg tror, at hele menneskeheden bliver drevet frem, bliver opløftet af den Ånd, som får dem til at ønske sandheden.

(Conference Report, okt. 1906, p. 112).

1916

Jeg grubler aldrig i mindste måde over denne Kirkes organisation, men jeg er imponeret over dette værks guddommelighed. Jeg kan ikke for alt i verden se, hvorfor ikke ethvert ærligt menneske i verden, som blot tænker en lille smule over denne store organisation og de chancer den tilbyder til at skabe karakterfulde mænd og kvinder, kan få et vidnesbyrd, blot ved hjælp af fornuft og observation, om Kristi Kirkes guddommelighed, således som den er oprettet i disse sidste dage. Ja, guddommelighedens stempel findes i hvert eneste træk af dette værk! Alle, som arbejder oprigtigt med det, kan i sandhed sige, at hvis hvert eneste menneske ville gøre Guds vilje, vil han vide for sig selv, om læren er fra Gud eller om den er menneskeværk.

(Conference Report, okt. 1916, p. 57).

1926

Vidnesbyrdet i de sidste dage er følgende: at Jesus Kristus, den Opstandne Herre, viste sig ved siden af sin Evige Fader, som præsenterede Ham i denne uddeling med følgende ord: »Dette er min Elskede Søn. Hør Ham!« *(Joseph Smith 2:17).* Ligesom den kristne Kirke i Tidernes Midte blev grundlagt på, at den Levende Kristus var en realitet — ikke blot på den Store Lærers lærdomme — således er Jesu Kristi Kirke i denne tidsalder grundlagt på, at Kristi eksistens er en realitet, og på, at Han virkelig viste sig i denne uddeling for den oprigtigt søgende dreng, Joseph Smith. *(Conference Report,* april 1926, p. 39).

1936

Tiderne kalder på den modige ungdom, for at den kan løfte den moralske standard i vejret. På dette område kan vi finde det sandeste moralske mod. Det siges, at heroisme er koncentreret mod. Men vore største helte findes ikke altid på slagmarken. Jeg tror, vi også finder dem blandt vor ungdom. Unge mænd og unge kvinder, som, når de er sammen med andre, frygtløst vil stå op og fordømme de ting, som vi ved vil undergrave karakteren, selv livsenergien hos ungdommen .... Jeg appellerer til ungdommen om at være modig til at opretholde Jesu Kristi evangeliums moralske og åndelige værdier.

(Conference Report, april 1936, pp. 60—61).

1946

Hjemmet er det bedste sted i verden til at undervise i det højeste ideal i menneskets sociale og politiske liv: nemlig fuldstændig handlefrihed, så længe man ikke overskrider andres rettigheder og privilegier.

Det største behov i det amerikanske hjem i dag er mere religion. Forældre skulle gøre det øjensynligt, både ved deres handlinger og deres samtaler, at de er oprigtigt interesseret, om ikke i de ydre former, i frugterne af sand religion. Forældrenes eksempel burde lægge vægt på behovet for ærlighed i vor omgang med vor familie, vor næste og alle andre, som vi kommer i kontakt med; for venlighed mod vore undergivne, for ærligt spil overfor vore arbejdsgivere, eller rigtigt mål til vore kunder ....

Herren placerer ansvaret direkte, hvor det hører til, idet Han siger, at det er forældrenes pligt at undervise deres børn i evangeliets principper og vandre oprigtigt for Herren, og hvis de ikke gør det, skal synden hvile på forældrenes hoved. (Se *L.&P. 68:25).*

(Conference Report, oktober 1946, p. 115).

1956

I Jesu Kristi Kirkes lærdomme har familien overordentlig stor betydning for udviklingen af den enkelte og af samfundet ....

Denne betydning vil ikke høre op, hvis den er beseglet ved det hellige præstedømmes myndighed gennem al evighed. Vielsesceremonien skaber, når den således besegles, en lykke og glæde, der ikke overgås af nogen anden oplevelse i verden. »Derfor, hvad Gud har sammenføjet, må et menneske ikke adskille.« *(Mark. 10:9).*

.... Jeg bønfalder derfor Kirken, ikke blot de unge mennesker, men også de gifte folk, om at skabe mere tilfredse hjem gennem kærlighed, trofasthed, loyalitet, selvbeherskelse og lydighed mod ægteskabsprincipperne, som de er fremsat for os gennem åbenbaring til medlemmerne af Jesu Kristi genoprettede Kirke.

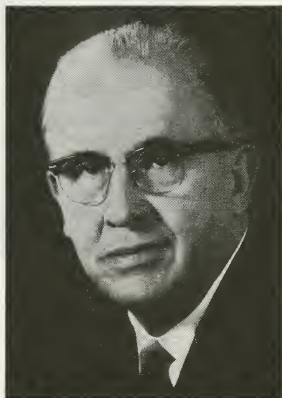
(Conference Report, april 1956, p. 9).

1963

Herren hjælper os til at bevise overfor verden, at det gengivne evangelium netop er, hvad verden længes efter i dag; og når de ser det, vil de måske vide, således som De og jeg ved det, at det evige evangelium er et lys for verden. Må det altid være et lys for nationerne, en vejledende løsning på alle verdens problemer.

(Conference Report, april 1963, p. 99).

AT STYRKE VORE ÅNDELIGE KRÆFTER

af *Præsident Ezra Taft Benson*

Religionens forfald — troen, der svinder ind til blot at være ydre form — religionen, som mister berøringen med livet og bliver ude af stand til at vejlede folket, er blevet anset for at være en af grundene til Roms fald. Det er ikke ualmindeligt, at folk og nationer sår deres egen ødelæggelses sæd, medens de har enestående fremgang.

Glemmer vi i vore dage, medens vi koncentrerer os om materialisme og materiel vinding, den åndelige basis, hvorpå vor fremgang, vor sikkerhed og vor frihed hviler? Store nationer må, for at kunne holde ud, være bygget på store åndelige værdier. Vi har brug for den forfinede og understøttende indflydelse, der kommer af lydighed mod guddommelig lov. Uden sådanne velsignelser er nationernes fremtid usikker. Vi har brug for åbenbaring, mod og tro for at kunne udføre vor del ved realiseringen af dette store og altovervejende mål.

Aldrig før har vi haft så megen brug for den Almægtige Guds velsignelser som i dag. Vi har brug for Hans guddommelige støtte i regeringens sale, i vore hjem, i vore fabrikker og butikker og på vore bøndergårde. Vi må erkende nødvendigheden af åndelig støtte, hvis vor civilisation skal overleve. Vi må lægge mere mærke til livets evige sandheder. Vi må overholde sabbatsdagen som en hviledag og gudsdyrkelsesdag. Religiøs hengivenhed i hjemmet burde være en almindelig skik. Familiebøn, læsning af den hellige skrift og salmesang til den Almægtiges pris, burde være en hverdagsbegivenhed. Vi må se hen til Gud efter vejledning. Vi må leve således, at vi optager de evige principper, der fremsættes i den hellige skrift, i vort liv, og vi bør alle være kendt med dem. Vi må leve således, at vi bedre gør os fortjent til et venligt Forsyns velsignelser. Der må lægges vægt på de åndelige værdier.

I sidste instans vindes frihed ikke på slagmarken, og freden oprettes ikke ved militærtraktater og -alliancer. Freden, som vi kender den i dag, er i bedste fald en usikker fred. Såkaldte »defensive forberedelser« vokser intensivt og har gjort det i mange år. Krigsskyer hænger stadig tungt i horizonten. Vore bedste diplomatiske anstrengelser synes næsten værdiløse ved løsningen af denne gordiske knude.

Jesus Kristus, som blev født i tidernes midte, viste den vej, som mennesker og nationer bør gå for at opnå sand og varig fred. Han lærte os, at freden kommer indefra. Fred må komme til menneskenes hjerte. Nu, som dengang, er fredens pris RETFÆRDIGHED, ikke blot truende kampe, heller ikke kyster, der rejser børster, heller ikke våben, der er i stand til ubeskrivelig ødelæggelse.

Folk holder ikke af at blive tvunget til at gøre noget, selv om det er til deres eget bedste. Handlefrihed er et evigt princip, givet af Gud, og Herren har sagt: »Det er ikke rigtigt, at noget menneske skal være lænket, den ene til den anden«.

Folk reagerer på effektivt lederskab, på et godt eksempel. Eksemplets magt er stadig vort mest effektive våben. Sund, retfærdig ledelse er det vi trænger mest til idag. Kraften i Kristi lederskab vokser ved Hans eksempel. Hans gjaldende kalden var: »Kom, følg mig«. Hans store appel om menneskenes loyalitet og hengivenhed til retfærdighedens principper var baseret på kærligheden som den store bevægende faktor. Han hjalp os til at blive klar over, at de gudlignende egenskaber, som råber på at komme til udtryk hos os alle, kan blive strålende, levende realiteter. Hans eksempel fortsætter som menneskehedens største håb og styrke.

Fremgang og lykke, frihed og privilegium, som alle stadig findes i denne besværede verden, kan ikke overleve, medmindre der kommer en genopvækkelse af retfærdigheden. Der findes ingen anden vej. Hvad vi trænger til i dag, er at styrke vore åndelige kræfter.

Fra missionens præsidentskab

Frelse og ophøjelse

Der er en mærkelig lære i verden i dag angående opstandelse, nemlig at kun de retfærdige vil komme frem og modtage frelsens belønninger. En sådan tro er en misforståelse, der er fremkommet ved falske lærdomme, som giver et fejlagtigt begreb om Gud og Hans Søn, Jesus Kristus, og dette har efterladt hele den kristne verden i en tilstand af forvirring uden guddommelig inspiration.

Under sådanne forhold var det en naturlig tanke, som præsteskabet opmuntrede, at vor Evige Fader havde ophørt med at have forbindelse med sine børn på jorden.

Jeg er overordentlig taknemlig for Joseph Smith og for, at Faderen og Sønnen kom til ham og førte ham ind på det spor, han skulle følge, så vi bedre kunne forstå livets sande mening og de velsignelser, der er i behold for os.

Det er en kendsgerning uden nogen tvivl, at intet urent kan arve Guds rige og opnå det, der er kendt som det evige liv. Denne verdens Forløser åbnede, gennem det store offer Han ydede, gravene og genoprettede alle dødelige ting, både menneskeheden, fuglene i luften, fiskene i havet og enhver skabning, som fik del i eller får del i døden gennem Adams »fald«. Timen kommer, hvor alle, som er i gravene, skal høre Hans røst og skal komme frem, de, som har gjort det gode, til livets opstandelse, og de, som har gjort ondt, til fordømmelsens opstandelse.

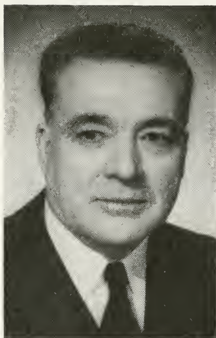
Gennem den forsoning, som Frelseren skabte, vil opstandelsen blive en fuldstændig genoprettelse af alle dødelige ting, endog jorden selv. Dette er frelsens lov eller med andre ord, på grund af velsignelsen ved vor Herre og Frelsers forsoning vil alle få del i disse velsignelser.

På den anden side kan en ophøjelse i vor Faders rige kun komme gennem lydighed. Menneskene glemmer ofte, at de er afhængige af himlen for alle de velsignelser de nyder, og det ventes af dem, at de vil aflægge beretning om sådanne velsignelser. Ligesom i Frelserens lignelse om de tjenere, som havde fået talenter, og af hvem der senere krævedes en rapport om deres brug af talenterne, vil det på samme måde blive krævet af alle mennesker. Vi vil blive dømt i henhold til vore gerninger i kødet og modtage i direkte forhold til det vi har fortjent. Hvis vore handlinger kun har været værdige til en telestial belønning, er det alt, hvad vi vil modtage, og hvis vore gerninger kun er en terrestrial værd, vil vor herlighed kun blive en terrestrial herlighed. Hvis vi har udført det, der kræves til en celestial belønning, vil det være den, vi vil modtage.

Vor Profet, Præsident David O. McKay har sagt: »Intet menneske kan være ulydig mod Guds ord og ikke lide for det. Ingen synd kan, selvom den er hemmelig, undgå gengældelse. Ganske vist kan du måske lyve og ikke blive afsløret; du kan måske trodse dyden uden at det bliver kendt af nogen, som vil skandalisere dig, og dog kan du ikke undgå den dom, som følger en sådan overtrædelse. Løgnen ligger gemt i dit sinds afkroge, en svækkelse af din karakter, som engang, på en eller anden måde vil genspejles i dit ansigt eller din opførsel. Din dødelige sk;ændighed vil, selv om kun du selv, din medskyldige og Gud nogensinde får den at vide, besejre din sjæl.«

Gud er retfærdig og barmhjertig, men Han kan ikke se på synd med den ringeste grad af eftergivenhed. Vor individuelle belønning vil afhænge af os selv, om den kun bliver en frelse i en af de lavere herligheder eller en ophøjelse i Hans rige gennem lydighed mod alle lovene og principperne og udholdenhed til enden.

R. Earl Sorenson,
missionspræsident.

KIRKENS STYRKE

af *Harold B. Lee*
af De Tolv Apostles Råd

Tale ved Generalkonferencen i Salt Lake City 4. april 1964.

I de næste par minutter vil jeg gerne henlede Deres tanker på et af vor Herres og Mesters store citater, et citat, som har været teksten til mangen en tale i årenes løb. Mesteren sagde:

»Vogt jer for de falske profeter, som er kommet til jer i fåreklæder, men i deres indre er glubske ulve.

Af deres frugter skal I kende dem. Kan man plukke druer af tjørn eller figner af tidsler?

Således bærer hvert godt træ gode frugter, og det dårlige træ bærer slette frugter.

Et godt træ kan ikke bære slette frugter, og et dårligt træ kan ikke bære gode frugter.

Ethvert træ, der ikke bærer god frugt, hugges om og kastes i ilden.

Altså: af deres frugter skal I kende dem.« *(Matt. 7:15—20).*

Sommetider har de, som har talt over denne tekst, fortolket denne lignelse eller talemåde, som man kan kalde den, som de frugter, hvorved et folk eller en person kan blive dømt, først og fremmest med henblik på timelig vækst eller materielt resultat. Dette begreb illustreres godt ved en artikel fornylig om Kirken, i et nationalt tidsskrift, kendt som *Christian Century.* Artiklen sagde følgende:

»Når man ser på Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges (Mormonkirkens) fænomenale vækst i de senere år, spørger andre kirker, som finder mange af mormonernes trossætninger og nogle af deres skikke ubibelske og sælsomme: 'Hvad har den, som vi ikke har'?« (23. jan. 1963, p. 102).

Så fortsætter artiklen med at opremse væksten af medlemstallet, antallet af missionærer, de nye menigheder, antallet af hospitaler, uddannelsesprogrammerne og Kirkens medlemmer, som beklæder høje poster i regeringen. Derefter fortsætter de med at forklare, at selv om de forkynder vantro i mange lærdomme og discipliner, antyder de, at en nyvurdering af metoder og programmer, som f. eks. hus-til-hus evangelisme, hjælpeprogrammet for de fattige, uddannelse, fritidsbeskæftigelse, og beskæftigelse for dem, som ikke kan sørge for sig selv, kravet om to års missionærgerning uden betaling, og den udstrakte anvendelse af lægmænd for at have et minimumsantal af professionelle kirkeledere, kan være en mulig forklaring på Kirkens vækst.

Artiklen slutter derefter med følgende vigtige udtalelse fra en bog skrevet af Frank S. Meads, med titlen *Handbook of Denominations in the United States,* som erklærede, at mormonernes »missionærerfaringer styrker både dem og deres Kirke, og viser et mønster på kirketjeneste og -nidkærhed, som kun har sin lige i meget få af de andre store kirker i Amerika.« (New York: Abingdon Press, 1956, p. 126).

Denne sidste kommentar lader formode de sande frugter, hvorved Kirken og dens disciple bedst kan bedømmes.

Dette sidste citat erindrer om noget, som blev skrevet af dr. Mosheim i hans *Ecclesiastical History* angående kendetegnet på de sande disciple i den periode, der fulgte efter Frelserens korsfæstelse. Han sagde: »Historikere bevidner, at selv efter Mesterens død var Han stadig deres almægtige beskytter og deres velvillige vejleder«. Dr. Mosheim taler om opfyldelsen af Mesterens løfte om, at Han ville sende dem den Helligånds gave, Talsmanden, som ville »lære dem alle ting og minde dem om alt, hvad Han har sagt dem. Han ville lede dem ind i al sandhed og ville vidne om Ham«. (Se *Johs. 14:26; 15:26; 16:13).*

Så forklarer dr. Mosheim, at opfyldelsen kom på Pinsefestens dag. Han beretter om en bemærkelsesværdig forandring hos disciplene efter denne store begivenhed med følgende ord: »Følgerne af denne store begivenhed var overraskende og strålende, uendelig ærefulde for den kristne religion og dens triumferende ophavsmands guddommelige mission. For ikke så snart havde apostlene modtaget denne kostelige gave, denne celestiale vejledning, før deres uvidenhed blev vendt til lys, deres tvivl til vished, deres frygt til en fast og urokkelig styrke, og deres tidligere tilbageholdenhed til en brændende og uudslukkelig nidkærhed, som fik dem til at påtage sig deres hellige kald med den yderste frygtløshed og beredvillighed. Denne vidunderlige begivenhed var ledsaget af en mangfoldighed af gaver, i særdeleshed tungemålsgaven, der var så absolut nødvendig for at sætte apostlene i stand til at forkynde evangeliet til de forskellige lande. Disse hellige apostle var også fyldt med en fuldendt overtalelsesevne, der var grundet på Kristi udtrykkelige løfte om, at den guddommelige nærværelse stadig skulle ledsage dem og vise sig ved mirakuløs mellemkomst, så ofte som deres gerning ville kræve det nødvendigt. Og der var i sandhed utvivlsomme tegn på en celestial kraft, der be-

standig ledsagede deres tjenestegerning. Der var i selve deres sprog en utrolig energi, en forbavsende kraft til at sende lys til forståelsen og overbevisning til hjertet.« (J. L. von Mosheim, *Ecclesiastical History,* pp. 61, 67).

I dag kan det, ligesom det kunne dengang, udmærket siges, at de største mirakler, vi ser, er ikke helbredelsen af syge legemer, men de mirakuløse forandringer, som kommer til dem, der bliver medlemmer af Kirken, hvad alle missionærer kan bevidne. Kirkens største styrke ligger ikke i antallet af de enheder vi har, ikke det beløb, der betales i tiende, eller i menighederne, men den største styrke er de forenede og brændende vidnesbyrd, der findes i Kirkens medlemmers hjerter. Og ved det samme tegn kan vi sige, at det største våben mod al usandhed, enten det er i den såkaldte videnskab, eller i verdensfilosofierne, eller i kommunismen eller hvad ellers, det største våben er sandheden i Jesu Kristi evangelium, som, hvis det forkyndes med magt, vil være et bolværk imod disse falske ideer i verden i dag.

Mesteren talte om betydningen af disse åndelige gaver som »frugt« eller »frugter«. Han sagde: »Jeg er vintræet, I er grenene. Den, som bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt; thi skilt fra mig kan I slet intet gøre.

Ikke I har udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer til at gå hen og bære frugt, og det en varig frugt, så at Faderen kan give jer, hvad som helst I beder ham om i mit navn«. *(Johs. 15:5,16).*

Profeten Alma siger, da han taler om de samme gaver: »Og efter at have været et af Herren så højt velsignet folk, ja, efter at være blevet velsignet fremfor alle andre slægter ....

Og efter at have været under Guds Ånds indflydelse og talt med engle og lyttet til Herrens røst og haft profetiens og åbenbaringen ånd og mange gaver: tungemålsgaven, gaven til at prædike, den Helligånds gave og oversættelsesgaven ....« *(Alma 9:20—21).*

Fra begyndelsen har vore profetledere forkyndt, ligesom apostlen Paulus gjorde det: ».... jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer ....« *(1. Kor. 6:19),* og så siger han: »Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham; thi Guds tempel er helligt, og I er jo hans tempel.« *(Ibid., 3:17).*

Og atter sagde Herren, i en åbenbaring i vore dage: »Thi dersom I holder mine bud, skal I modtage af hans fylde og forherliges i mig, som jeg er forherliget i Faderen: derfor siger jeg til jer, at I skal modtage nåde for nåde«. *(L. & P. 93:20).*

Med andre ord gentager disse skriftsteder, hvad Mesteren har forkyndt: Hvis vi vil have de gode frugter af disse åndelige gaver, må vi være sikre på, at vi bevarer træet godt.

En interessant forskel mellem dem, som frembringer god frugt, og dem, som ikke gør det, er udmærket fremstillet i lignelsen om sædemanden, hvor Mesteren, som De husker, beskrev de tre kategorier af formentlige kirkemedlemmer — de som frembragte god frugt — »noget hundrede fold«, sagde Han, »noget tresindstyve og noget tredive fold«. *(Matt. 13:8).*

Og i fortolkningen af Lehis drøm i Mormons Bog har han fire kategorier: de, som nød af frugten, husker De, og forblev trofaste; de, som også nød den og så blev blindet af mørkets tåger, som rejste sig fra floden, så de fo'r vild; de, som gik så vidt som til at smage frugten og så faldt fra, fordi de blev hånet af dem, der boede i de rummelige boliger, repræsenterende de rige i verden; og endelig de, som afslog at nyde træets lækre frugt. (Se *1 Nephi 8).*

Vi var i de østlige stater for kort tid siden, og der fremkom en god biskop med en interessant udtalelse om, hvad han kaldte de sørgeligste ord han kendte hos en mand i en høj stilling. Han læste fra apostlen Paulus' dage om, da Paulus havde båret sit magtfulde vidnesbyrd om sin omvendelse for kong Agrippa. Kong Agrippas svar var: »Der mangler kun lidt i, at du får mig overtalt til at blive en kristen«. *(Ap. Gern. 26:28).* Så sagde biskoppen: »Den konge kendte sandheden, men han manglede mod til at gøre det, som ville blive krævet af ham; og han kunne kun sige 'Der mangler kun lidt i, at du får mig overtalt', næsten overtalt under visse omstændigheder til at gøre de ting, som Herren ønsker at han skal gøre«.

Og så karakteriserede han nogle ting, som han opdagede i sit eget ward, i en kort, men magtfuld tale. »Som svar på Mesterens 'Kom ... følg mig' *(Mark. 10:21),* siger nogle medlemmer«, sagde han, »næsten, men ikke helt, 'du har næsten overtalt mig til at være ærlig, men jeg trænger til ekstra hjælp for at klare eksamen.'«

I unge mennesker kan måske tænke lidt over dette.

»Du har næsten overtalt mig til at holde sabbatsdagen hellig, men det er sjovt at spille fodbold om søndagen.

Du har næsten overtalt mig til at elske min næste, men han er en slyngel; til at være tolerant overfor andres synspunkter, men de er helt forkerte; til at være venlig mod min søster, men hun slog mig først; til at gå ud som hjemmelærer, men det er så koldt og fugtigt udenfor i aften; til at betale tiende og fasteoffer, men vi har brug for et nyt fjernsynsapparat; til at finde ejermanden til et fundent ur, men det var aldrig nogen, som gav mig mit tabte ur tilbage; til at dele nadveren rundt, men jeg er blevet mere end diakon nu; du har næsten overtalt mig til at være ærbødig, men jeg måtte fortælle min far om mit stævnemøde i aftes; og du har næsten overtalt mig til at overvære lederskabsmødet, men jeg ved mere om emnet end lederen, så hvorfor skulle jeg gå. Du har næsten overtalt mig til at gå til nadvermødet, men der skal være sådan en uinteressant taler i aften. Næsten! Næsten! Næsten! men ikke helt, ikke helt i stand til at nå det.«

Der er hændelser, der illustrerer, hvorledes en god frugt kan udvikles ved den rette dyrkning af troens sæd ved fuldstændig at holde befalingerne, og jeg vil gerne citere to ganske kort, selv om kvaliteten af Åndens frugter i begyndelsen ikke var så gode.

Jeg har på mit skrivebord et brev, og jeg skal naturligvis ikke nævne noget navn, og ingen undtagen hun vil vide, hvem jeg taler om, en moder med fire børn, som havde været gennem sygdom og smerter, der var blevet lindret ved, hvad der senere opdagedes var vaneskabende piller, og derefter kom kampen for at overvinde denne ødelæggende medicin, indtil hun næsten opgav håbet. Så gik hun for at besøge en veninde, og til sin overraskelse fandt hun, at veninden var lammet af en kræftsygdom og de stærke medicinske behandlinger, som var fulgt efter. Efter at have besøgt denne trofaste, ydmyge veninde gik hun hjem. Hun sagde: »Jeg havde en lang samtale med Herren, og jeg begyndte at tælle mine velsignelser i stedet for at tro, at Herren forfulgte mig personligt. Nu går jeg til nadvermøde. Nu går jeg til Hjælpeforeningen. Jeg besøger de syge, og jeg tager noget mad med, som jeg har lavet, når jeg besøger dem. Jeg tager Kirkens bøger med til venner, som jeg tidligere havde taget afstand fra«. Så skrev hun: »Jeg er nu klatret op fra fortvivlelsens mørke dybder til den brink, hvor jeg nu kan se solen. Jeg prøver på at følge rådet, 'Hold øjnene fæstet på stjernerne'«.

For kort tid siden blev ældste Franklin D. Richards og jeg en sen aften af en ung biskop og hans stavsledere spurgt, om vi ville deltage i salvelsen af ham. Han stod overfor muligheden af en operation for en meget alvorlig sygdom. De havde i lydighed mod Herrens befaling søgt hjælp på Herrens vis. Han fik al den hjælp han kunne

som biskop. Han og hans hustru var viet i templet, og de havde nogle børn; og nu var han kommet for at bede Herren om hjælp. Vi hørte ikke mere til det, før der i sidste uge kom et brev fra hans hustru, som skrev:

»De opererede, og selv om de fandt masser af, hvad der gennem røntgenfotografering havde syntes at være ondartede svulster i brysthulen, viste det sig, at de forbavsende nok alle var godartede. Hvad min mand og mig angår, er der kun ét ord, der kan beskrive vore følelser nu — genindvielse — til hinanden, til Herren og til vor del i opbygningen af Hans rige på denne jord. Min mand bad mig om i dette brev at nævne, at den biskop, som vender tilbage til medlemmerne i sit ward, er en mere ydmyg, mere medlidende og hengiven tjener end nogensinde før. Denne oplevelse, hvor skræmmende den end har været, var nødvendig for at få mig til at blive helt klar over, hvor kosteligt livet selv er, og hvor strålende dette evangelium, som forener vor kærlighed for tid og al evighed.«

Gennem deres strenge sygdom, deres hjertesorg og skuffelser er deres oplevelser resulteret i bedre frugt. De havde bevist deres frugt gennem deres arbejde. Gennem deres frugter har Herren prøvet dem. Livet og tjenestegerningen har fået en helt anden betydning.

På et missionærprogram, som jeg læste forleden aften, var der citeret nogle ord af Præsident McKay, som synes at passe til det jeg taler om. Præsident McKay var citeret med følgende: »Menneskets jordiske tilværelse er kun en prøve på, om han vil koncentrere sine anstrengelser, sit sind, sin sjæl om de ting, som kan bidrage til hans fysiske naturs trøst og tilfredsstillelse, eller om han vil gøre erhvervelsen af åndelige egenskaber til sit livs mål«.

Kort sagt, Præsidenten har sagt til os, at udviklingen af ens åndelige egenskaber vil afgøre, om ens træ har været godt eller ej, og det bestemmes kun af frugtens kvalitet eller de åndelige gaver, som kommer deraf.

En ung moder havde den store prøvelse, at hendes lille barn blev dræbt ved en ulykke, og hun kom for at få en velsignelse som trøst. Hun spurgte gennem tårer: »Må der altid være smerte i dette liv«? Jeg tænkte mig om nogle minutter og sagde så: »Apostlen Paulus sagde om Mesteren, vor Herre og Frelser: 'Skønt Han var Søn, lærte Han lydighed af det, Han led.' *(Heb. 5: 8).* Jeg antager, at svaret er ja; der må altid være smerte i dette liv med slid og slæb og sorg, og der er en hensigt med det altsammen«.

Gud hjælpe os til at forstå, hvorledes vi sommetider gennem hjertesorg, kvaler og tårer skal udvikle de åndelige egenskaber, uden hvilke ingen af os kan erhverve en plads i Hans nærhed, Han, som led mere end nogen af os kan forstå, og dette beder jeg om og bærer højtideligt vidnesbyrd for jer i vor Herre Jesu Kristi navn. Amen.

Forældre.... og frihed....

af *Richard L. Evans*

Nogle tanker om personlig frihed: »Det er forældres pligt at styre deres børn ....« sagde dr. Lyman Abbott. »Men formålet med al god styrelse er at berede genstanden til selvstyre«. Sommetider giver forældre ikke råd nok, og sommetider lytter børn ikke nok. Sommetider irriterer et godt råd, fordi det gives på en forkert måde, men at tage imod et godt råd, selv om det gives på en forkert måde, er bedre end at udsætte sig for pinefuld straf og tragiske følger. Sommetider spekulerer vi i vor ungdom på, hvorfor forældre bekymrer sig. Men der er tilfælde og der er situationer, som er kompromitterende og bidrager til en uklog opførsel. Og det er en del af forældres gudgivne ansvar at råde og at være bekymrede. Måske er det virkelige spørgsmål: Hvad er forældre til for? I sandhed, de er til mere end blot at skaffe husly og fysisk underhold. Forældre er der for at vejlede, at give råd og ved deres eksempel vise og leve på den rigtige måde. Og selv om forældre måske ikke bør indpode deres personlighed eller deres personlige mønster på overdreven vis på et barn, bør de dog indprente de principper, hvorpå livet kan leves sikkert og heldigt. Forældres ansvar overfor børn og børns overfor forældre er ikke noget, man uden videre kan skubbe tilside. Der må være respekt og lydighed og disciplin sammen med kærlighed. Hvis der er respekt i hjemmet, vil der være respekt i skolen og respekt og lydighed overfor landets love. Dette må også unge mennesker erindre: at de ikke kan svække deres eget liv uden at det har indflydelse på andre. Ingen kan skade sig selv uden at skade sin familie. Ingen kan føle sig sorgfuld uden at bringe sorg til andre end sig selv. Sammen med frihed er der sikkerhed og vished ved at søge og tage imod råd og dele fortrolighed, og vi bør aldrig afslå eller fremfusende sige nej til det, som oprigtigt er ment til vort eget bedste. Frihed bør anvendes til at træffe det bedst mulige valg. Og i al vor omgang med vore kære bør vi nøje rådføre os med og have tillid til hinanden. »Al god styrelse« — selv hjemme — »er at berede .... til selvstyre.« Og hvorledes kan nogen vel styre sig selv, hvis han ikke har lært lydighed og respekt for folk og for ejendom og nødvendigheden af at efterleve og holde loven.

(*Fra Tempelpladsen,* 19. juli 1964.

Menneskeslægtens Oprindelse

Artikel fra
SKANDINAVIENS STJERNE
for 15. Oktober 1889

Følgende Afhandling er et Uddrag af et Værk, betitlet »Man in Genesis and in Geology« af Joseph P. Thompson, Doctor i Theologi, og blev udgivet i New York 1875.

»Og Gud sagde: lader os gjøre et Menneske i vort Billede, efter vor Lignelse; og de skulle regjere over Havets Fiske, og over Himmelens Fugle, og over Fæet, og over al Jorden, og over alle Orme, som krybe paa Jorden. Og Gud skabte Mennesket i sit Billede, Mand og Kvinde skabte han dem. Og Gud velsignede dem, og Gud sagde til dem: vorder frugtbare og mangfoldige, og opfylder Jorden.«

(1. Mose, 1:26—28).

Disse Skriftsteder give os en Skildring af Skabelsens sidste Stadier: Mennesk ets Skabelse. Før vi gaa videre, ville vi dog her bemærke, at Moses beskriver Skabelsen i et populært og ikke i et videnskabeligt Sprog. Dersom han havde skrevet i et videnskabeligt Sprog, saa vilde Beskrivelsen have forfejlet sin Hensigt, at være et Middel til Menneskeslægtens Velsignelse. Paa Verdens daværende Udviklingstrin vilde en videnskabelig Skildring have været lige saa ufattelig som et Foredrag over den elektriske Telegraf vilde være for Urindvaanerne paa Sydhavsøerne .... Men Skabelsen er beskrevet, som om den var iagttaget af et Øjenvidne.

Det maa ligeledes bemærkes, at denne Beskrivelse er gjort, blot med et moralsk Maal for Øje, nemlig, at fremstille Gud i Forbindelse med Menneskets Historie, og af den Grund hersker der en skjøn Orden i dens Komposition, endskjønt der i Sproget og Stilen findes enkelte smaa Ufuldkommenheder. Desuagtet findes der ikke Noget i Mose Beskrivelse, som kommer i Strid med anerkjendte videnskabelige Kjendsgjerninger. Der findes vistnok visse videnskabelige Theorier, som komme i Strid med den bibelske Beskrivelse af Skabelsen, og visse Fortolkninger af den første Mose Bog har været stridende imod visse antagne videnskabelige Kjendsgerninger, men, naar man sætter saadanne usikre Theorier til den ene Side og de urigtige Fortolkninger til den anden, saa finde vi, at Mose Beskrivelse stemme fuldkommen overens med Geologien. Under de to første Dage gjennemgik Grundstofferne en kemisk Forandring; den tredie Dag antyder Planterigets Fremkomst; — Uddunstningerne existerede endnu i høj Grad paa den Tid, og skjulte saaledes Plantesystemet, — men paa den fjerde Dag blev den astronomiske Himmel først synlig i den Stilling, som den indtager til vor Jord; den femte og sjette Dag frembragte de forskjellige Dyrearter og tilsidst Mennesket.

Der er to eller tre Steder i Mose Beskrivelse, som særdeles bør lægges Mærke til, eftersom de vise den bibelske Beskrivelse at være i fuldkommen Overensstemmelse med Geologien som en Videnskab.

Vi læse i 1ste Mose Bog 1:20 følgende: »Og Gud sagde: Vandet udgive mangfoldigen af vrimlende Dyr, som have levende Sjæle; og Fugle som skulle flyve over Jorden, imod Himmelens udstrakte Befæstnings Overdel«, og i det næste Vers finde vi, at »Gud skabte de store Hvalfiske, og allehaande krybende Dyr, som Vandet udgav mangfoldeligen efter sit Slags, og allehaande Fugle med Vinger, efter sit Slags.« Ordet »Hvalfiske« eller Hvaler er mere udstrakt i sin Betydning, og indbefatter Krybdyr af enhver Art, saa som Krokodiller og Slanger, og ikke blot Fisk. Geologien lærer os, at Jordens første Frembringelser vare Dyr, som levede i Vandet, og Vandplanter. Der var en lang Tidsperiode, som man med Rette kunne kalde en »Vandperiode«, der efterfulgtes af en amphibisk Tidsperiode, under hvilken Krybdyr og Fugle vare de herskende Arter. Dette stemmer fuldkommen overens med Mose Beskrivelse. Man finder endnu i Bjergene mange Vidnesbyrd om utallige Vanddyr, og endogsaa om »flyvende Dyr«, baade Insekter, Fugle og flyvende Krybdyr, der alle maa have levet under hin Tidsperiode, og i dette finde vi en mærkelig Overensstemmelse med Mose Beskrivelse. Enhver ved, at Urter og Græs maatte være tilstede, førend Dyrene bleve skabte, eftersom Planteriget skaffe de allerfleste Dyr deres Føde, og saaledes finde vi ogsaa at Moses underretter os om, at Planteriget var til, førend Dyrene bleve skabte.

Professor Dana anfører to mærkværdige Overensstemmelser, som findes imellem Bibelens Beretning og geologiske Kjendsgjerninger, nemlig om Lysets Fremkomst. Videnskaben har lært os, at Lyset fremkommer ved Friktion eller gjensidig Berørelse af Atomer eller Molekyler, som ere satte i Bevægelse. Grundstoffet forbliver mørkt og uden Liv, saa længe som det ikke er i Bevægelse. Den allerførste Virkning af at Molekylerne kom i Bevægelse var at frembringe Lys. Det første Skaberord: »Bliv Lys!« var saaledes en Befaling til Grundstoffet at sætte sig i Bevægelse og heri stemmer Bibelen fuldkommen overens med Videnskaben. Guds Aand svævede over Dybet — eller en Afgrund af evigt Mørke — og Lyset kom derved, som en Følge af Molekylernes Gnidning mod hverandre, til øjeblikkeligt at sprede sig gjennem Verdensrummet. Solen, Maanen og Stjernerne maa dog have haft deres Pladser i Himmelrummet forinden Jorden blev dannet, eftersom denne, i en lang Tidsperiode, var indhyllet i sin egen Dunstkreds af en uigjennemtrængelig Taage, og opvarmet af sin egen Hede, hvorfor heller ikke Solen, Maanen eller Stjernerne vare synlige. Den Gang Solen, for første Gang, brød igjennem de tykke Skyer, som omgav Jorden, var det en

Glædesdag for Verden, der staar som en af de herligste Epoker i dens Historie.

Dersom denne Beretning var begrundet paa blot menneskelig Beregning, saa vilde det have faldet mest naturligt, at sætte Solens Skabelse først, som den Kilde, hvorfra Lyset udstrømmer. Begrebet om Lysets Fremkomst paa den første Dag, uafhængig af den strålende Sol, og sammes senere Afsløring, ved at Taagen og Skyerne bleve adspredte, er man først kommet til at forstaa, ved den nyere Tids videnskabelige Granskninger, og det er saa langt fra de almindelige Begreber, som Menneskene gjorde sig i de ældste Tider, at vi er nødte til at tilskrive denne aldeles rigtige Skildring, der findes i 1ste Mose Bog, en højere Oprindelse. Saaledes viser det sig, at det, som syntes at være en Uoverensstemmelse med Kjendsgjerninger, i Henseende til Solens Skabelse paa den fjerde Dag, bliver virkelig et af de stærkeste Beviser for Skabelses-Beretningens Sandhed.

Opmærksomheden henledes ogsaa paa den Orden, i hvilken Skabelsesværket gik for sig, ifølge den bibelske Beskrivelse. Det viser sig, at den maa være grundet paa et videnskabeligt Princip, eftersom det anerkjender en første stor skabende Kraft — en personlig Gud. For bedre at sammendrage alt, hvad der kan siges om dette Emne — den Overensstemmelse, der findes mellem den geologiske og den bibelske Skabelseshistorie — ville vi benytte Professor Arnold Guyots Ord: »Det første Indtryk, som den videnskabelige Læser modtager, er Beviset om en Guddom, ikke blot i det første Vers af Beretningen og det efterfølgende bydende Skaber-Udtryk, men i hele Skabelsesværkets Følgerække. Der er saa meget deri, som den nyere Tids Videnskab først har været i Stand til at forklare, at man maa opgive al Tanke om, at noget Menneske er Ophav til Beretningen om Skabelsen. Ved at bevise den at være sand, beviser Videnskaben den ogsaa at være guddommelig; thi hvem, uden Gud selv, kunde saa nøjagtigt beskrive Evighedens Hemmeligheder? Desuden kan den Orden, hvori den beskrives at have gaaet for sig, umuligt være opfundet af Mennesker, skjønt vi indrømme, at Mennesket er modtageligt for guddommelige Indtryk. Man vilde ganske naturligt have sat Planterigets Skabelse senere end Solens, og derefter den øvrige levende Skabelse, eftersom Solen, i Særdeleshed, er saa nødvendig til Væxternes Udvikling, og de firføddede Dyr vilde man have tænkt sig skabte paa den femte Dag, efterladende hele den sjette Dag til Mennesket, som det herligste af hele Skabelsesværket .... Skabelsen bestaar, ifølge Bibelen, af to særskilte Perioder. De tre første Dage skildrer Jordens uorganiske Historie, og de tre sidste Dage derimod skildre dens organiske Historie. Begge Perioder begynde med Lys; den første med et kosmisk Lys (*kosmisk* er et udbredt uorganiseret Lys i Modsætning til det Lys, der udstraales fra Solen og andre lysende Himmellegemer), og den senere med et Lys, der bestemmer Dage og Aarstider paa Jorden. Begge Perioder slutte med en betydningsfuld Dag. Paa den 3. Dag gjorde Gud Skilsmisse mellem Vandet og det faste Land, og han saa, at det var godt. Derefter fulgte en Gjerning, som var helt forskellig fra hvad der hidtil var udført, nemlig: Frembringelsen af Væxtriget eller Indførelsen af et levende Rige. Siden, paa den sjette Dag, skabte Gud de firføddede Dyr og fandt »at Alt var saare godt«; og som et andet, endnu vigtigere Værk, aldeles nyt i sin Natur, skabte han M e n n e s k e t.

Denne Del af Skabelsen beskrives i 1. Mose 1:26, og begynder saa at sige et nyt Kapitel i Skabelsens Historie, og indledes med et nyt Forord, saa at der, i Stedet for Udtrykket: »o g G u d s a g d e«, eller »o g G u d g j o r d e«, hvormed de foregaaende Handlinger fremstilles, her staar: »Vi ville gjøre et Menneske i v o r t B i l l e d e«. Desuden var alt det øvrige Skabte, der havde organisk Liv, skabt hver »efter sit Slags« — et Udtryk, der betegner de ulige Arter i Plante- og Dyreriget.

Mennesket havde saaledes ikke Lighed med noget Andet af det, der fandtes i den organiserede Skabelse, men med Skaberen selv. »V i v i l l e g j ø r e M e n n e s k e t i v o r t B i l l e d e« .. Således finde vi Menneskets Lighed med Gud, i dets intellectuelle Konstitution, i dets moralske Styrke og Karakter, saa vel som i dets Herredømme over alt det Skabte. Mennesket er en tænkende p e r s o n l i g S j æ l og deri ligner det Skaberen. »Et Lidet gjorde Du ham (Mennesket) ringere end Elohim«. — I vore Oversættelser staar der »Englene«, men det Udtryk, som David bruger, er virkelig Benævnelsen paa Gud selv. Ordet »Engle« — som er anført i Hebræer-Brevet (2:7) — har de græske Oversættere sandsynligvis valgt paa Grund af Jødernes næsten overtroiske Ærefrygt for Guds Navn. Salmistens Ytring angaaende Mennesket burde ordlydende oversættes saaledes: »Du gjorde det kun lidet ringere end Gud selv«. (Salm. 8:6).

Hele den fysiske Skabelse var beredt som en Platform til at sætte Mennesket paa, eller som et Tempel for dets Præst; og dets Lighed med Gud viser sig i den Magt, som det besidder over Naturen, paa Grund af sine overlegne Aandskræfter. Som den berømte Tholuck udtrykker sig: »Løven har sin Tand, Krokodillen sin haarde Beklædning, Fuglen sine Vinger, Fisken sine Finner, men hvad er Menneskets Angrebsvaaben, og hvad tjener det som et Skjold til Beskyttelse? — Det er Guds Aands Lys; derfor maa alt det Skabte være Mennesket underdanigt. Kvæget paa Marken, Dyrene i Skoven, Fuglene, som flyve under Himlen, Fiskene i Havets Dyb; alle maa de underkaste sig Mennesket, som er deres Herre og Konge«.

Saaledes er Menneskets Karakter og Oprindelse, ifølge Bibelens Vidnesbyrd. Geologien henfører Tiden for Menneskets Skabelse i den samme Orden, som Moses henfører den. Angaaende dette Punkt ere alle Geologer enige, hvad end deres Theorier ellers monne være. Mennesket maatte have en Begyndelse. Det kunde ikke leve paa Jorden under visse Stadier af dens Udvikling; f. Expl. under Kulformationen, da Planteriget florerede i de Regioner, hvor man nu finder Kullagene, og Luftens Temparatur og Fugtighed, samt dennes Sammensætning, indeholdt en saa uhyre Mængde Karbonsyre (Kulstof), var det umuligt for Mennesket at kunne existere. Blandt Levningerne fra de længst forsvundne Tidsperioder finder man intet Spor af Menneskets Tilværelse, heller ikke blandt de ældste organiske Forsteninger. Mennesket er det fuldkomneste Væsen af alt Levende paa Jorden. I nogle Henseender, til Expl. ved Fuglens Brug af Vinger og Fiskens Svømme-Evne, have andre Skabninger Fortrin fremfor Mennesket, men ved sin Bevægelseskraft, Udholdenhed og Opfindsomhed er Mennesket i Stand til at underkaste sig alle andre Skabninger og til at herske over og forbedre Jorden. Ved sin oprette, symetriske, livlige og udholdende Legemsbygning er Mennesket passende anvist sin Plads som Skabningens Herre. Den forudværende Natur bebudede dets Komme. Den fysiske Skabelse hævede sig Trin efter Trin, Platform efter Platform, ligesom en Pyramide, paa hvis Toppunkt Mennesket blev sat. Den romerske Filosof Cicero siger: »Naar man ser et stort smukt Hus, saa veed man meget vel, at det ikke var bygget for Rotter og andet Utøj, som det maaske er fuldt af, selv om man finder det mennesketomt og ikke kjender dets Bygmester«. Dersom vi derfor tænke os et højere Væsen at have betragtet vor Klode under dens forskjellige Udviklingsperioder, førend Menneskets Tilværelse her, saa matte han have seet, at den endnu var ufuld-

kommen og at den ikke var dannet blot for Stjernefisk (Søstjerner) og Krybdyr, men maatte være bestemt for langt højere Væsener.

At Mennesket ikke har existeret saa længe som Jorden har været til, men blev sat paa den under den sidste store geologiske Udviklingstid og er Kronen paa hele Skabelsesværket, samt er begavet med intelectuelle og moralske Egenskaber, der sætter det i Stand til at underlægge sig Naturen, ere Punkter som bekræfter Sandheden af Bibelens Beretning om Skabelsen. Men der findes en Klasse af Videnskabsmænd, eller rettere nogle Granskere, der benægte, at Mennesket er Resultatet af en ny Skabelse og dermed ville henføre dets Oprindelse til en gradvis Udvikling fra de lavere Dyrearter, uden en personlig Skabers Medvirken. Vi komme saaledes lige til det Spørgsmaal: Er Mennesket naaet til hvad det nu er, ved en gradvis Udvikling af det som existerede før det, og som øjensynlig var en Forberedelse for dets Komme? Antag, at vi for Øjeblikket indrømme, at Mennesket, for saa vidt dets fysiske Natur angaar, blot er en Forbedring af Dyrets Legemsbygning og at der var en saadan gradvis Udvikling at finde igjennem Dyrerigets forskjellige Afdelinger indtil den allerfuldkomneste Model, saa have vi endda blot derved fundet Oprindelsen til det ydre Menneske, men maa fremdeles henføre dets aandelige Organisation, i forbindelse med et højere Væsen, Gud, da det ikke kunde komme fra noget andet. Men vi kunne ikke en Gang gjøre denne Indrømmelse angaaende Menneskets fysiske Tilstand. Præsident Mark Hopkins, ved Williams Universitet, henleder Opmærksomheden paa Forskjellen mellem en Tilstand og Aarsagen til samme, i et Foredrag som han holdt angaaende Skabelsen. Saaledes, siger han, finde vi blandt andet, at Tyngdeloven, Tiltrækningskraften og en Tilbøjelighed til at forene sig med ligeartede Elementer, ere nødvendige Betingelser for Planterigets Tilværelse, men de frembringe ikke Planternes Liv — de ere ikke den oprindelige Aarsag.

Dersom Menneskeslægten er fremkommen gjennem Evolution, det er en gradvis Udvikling fra de lavere Organismer, hvor finde vi da de mellemliggende Overgangsled eller Arter? Den Forandring, der matte være foregaaet med de mest fuldkomne Abearter for at blive de mindst udviklede Mennesker, matte have medtaget en meget lang Tidsperiode, men man finder ikke Spor af noget Dyr, der staar som Overgangsled mellem Aben og Mennesket, heller ikke er der Tegn til, at nogen af de ringere Dyrearter kunne forædles saa meget, at de kunne indtage en saadan Stilling. Vistnok paastaar Professor Carl Vogt, at fødte Idioter fuldkomment repræsenterer et saadant Overgangsled mellem Aben og Mennesket, men det er ikke mindste Bevis for Evolutionslæren; thi, at man træffer paa enkelte Tilfælde af en Tilbagegang fra det højere til et lavere Trin, beviser ikke Udviklingen fra et lavere til et højere .... Gjennem de forløbne Aartusinder, i hvilke baade Aber og Mennesker have været til paa Jorden, har Aben ikke gjort noget som helst Fremskridt eller udviklet sig, saa at den har fået mere af Menneskets Udseende, Sæder eller Forstand. Hvoraf kommer det, at der, igjennem flere tusinde Aars Forløb, i hvilket Mennesket har sat Dyrene et Exempel, ikke findes en eneste Abe, som har udviklet sig til et Menneske, naar man paastaar, at det skylder Aben sin Oprindelse? Hvoraf kommer det, at man blandt Forsteninger fra Urverdenen, endnu ikke har fundet Noget, der kan betegnes som en Overgang fra Abe til Menneske, og som, hvad Udvikling angaar, var naaet saa vidt som at blive Idiot, ved at opnaa Lighed med Menneskets Legemsbygning uden dog at besidde Menneskeforstand? ....

Hvorfra fik Newton og Michael Angelo, m. fl. deres Evner til at tænke og udføre hvad de gjorde? Vare deres Aandsevner blot et mere udviklet Instinkt end det man finder f. Expl. hos Bien, der bygger sine Celler efter fuldkommen geometriske Regler, eller var det en Følge af Brugen af den Forstand, som de fik af Gud? Hvad skulle vi dernæst sige om Menneskets aandelige Egenskaber; om dets Evne til at tænke og danne sig Begreber om den ydre Verden saavel som Haabet om et andet Liv, og forene dem til en sammenhængende Kjæde af Ideer, der ville bestaa, selv om den fysiske Skabning falder sammen? Hvad skulle vi sige om dets fysiske Evner, som, af nogle faa Bogstaver og visse ganske faa Lyde, danner et Sprog, hvorigjennem Tanken giver sig tilkjende; et Sprog, der paavirker Følelserne, som baade kan opvække og underkue Lidenskaberne, som i Skrift kan gjengive de mest rørende Følelser ved Poesi, og som bringer Luften til ligesom at bæve, under Lyden af Veltalenhed. Hvad skal man tænke om den Evne, som, med nogle faa Taltegn, der kunne tælles paa Fingrene, kan fremsætte og tydeliggjøre den indviklede Videnskab, der kaldes Mathematik, hvormed Mennesket kan beregne Bjergenes Vægt, Højde og Størrelse, og hvormed ligeledes Lysets Hastighed, samt Stjernernes Afstande og Størrelse, kan udregnes? Hvad skulle vi tænke om sådanne Sjælsevner, som med Sikkerhed — efter Regnekunstens Regler — har udregnet, at vort Solsystem, for at kunne forblive i sin Bane, maa være afhængig af et andet hidtil uopdaget Planetsystem, og siden retter Teleskopet mod det Sted paa Himmelhvælvingen, hvor astronomiske Beregninger sige, at et saadant System maatte være, og omsider virkelig opdager det er? Hvad skal man tænke om en Sjæl, som, med Morgenrødens Vinger, bevæger sig med større Hastighed end Lyset, som i Tanken gaar tilbage til Begyndelsen, saavel som fremad mod det Ukjendte; som kalder al Tid og hele Verdensrummet sit Hjem og vover at kaste sit Blik mod det Uendelige? Denne Menneskets Sjæl, med sin Tænkeevne, Indbildningskraft, Hukommelse og Villie — med dens Haab og Frygt, dens Glæde og Kjærlighed — kan denne Sjæl være noget ringere end Guds Barn? Naar Mennesket saaledes kan herske over Naturen, er da ikke Gud mere end baade Naturen og dens Love? Er ikke Mennesket i Virkeligheden et Bevis for et højere Væsens Tilværelse? — Jo, vi se i Mennesket Guds Barn, som er bestemt til at nyde sin Faders Nærværelse gjennem al Evighed.

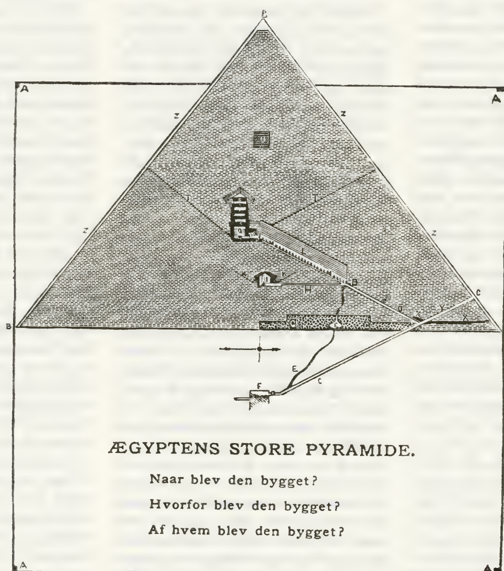
Mennesket er i Besiddelse af en moralsk Følelse, som ingen andre levende Væsener kjende noget til. Det elsker og tror paa Meget, som Dyrene ikke have det fjærneste Begreb om. Det kan bedømme baade det Skjønne og Modbydelige, saa vel som det Rette og det Urette. Kun Mennesket har Begreb om det Moralske eller Umoralske i sine Handlinger, og det alene har nogen som helst Idé om Gud. Ingen anden Skabning har Evne til at udtrykke sine Tanker ved Tale. Disse og mange andre Egenskaber, der udmærke Mennesket fremfor Dyret, maa hidrøre fra en langt fuldkomnere Kilde end den, som Dyrene skylde deres Tilværelse. Disse karakteristiske Egenskaber stadfæste ogsaa Mennesket paa den Plads, som Moses, i sin Beskrivelse, har anvist det — nemlig, at det var skabt i Guds Billede, samt givet Herredømme over Fiskene i Havet, Fuglene under Himlen, Dyrene paa Marken, og over alt det, som kryber paa Jorden.

Nogle ville paastaa, at Bibelens Beretning om Menneskets Skabelse nedsætter det under den Værdighed, som det tilkommer, og at Skriften ikke indrømmer det den Hædersplads i Skabelsen, som Videnskaben gjør; men vi paastaa, at det netop er Bibelen, der giver Mennesket den største Ære i Skabelsesværket.

Bibelen søger ikke at bevise Menneskets Oprindelse fra Aberne eller andre underordnede Dyr, men fremstiller det

som Guds Barn og skabt i hans Billede, bestemt til at faa Adgang til sin Skaber og blive delagtig i hans Herlighed. Sandt nok, Bibelen fremstiller Mennesket som et faldent Væsen med en fordærvet Karakter, men kun som en Følge af dets egne Handlinger; thi Gud gav Mennesket en fri Villie, hvilken det misbrugte til sin egen Fordærvelse; og dog er det i Stand til, ved Brugen af sin frie Villie, at gjenvinde sin oprindelige høje Stilling og Rang som et Guds Barn. Ligesom det er det fuldkomneste Væsen paa Jorden, saaledes er det ogsaa Kronen paa hele Skabelsen. Menneskets fuldkomne fysiske Organisation var dog langt fra alt hvad Gud havde bestemt for Mennesket. Da Gud havde fuldendt alt Andet, sagde han: »Vi ville skabe Mennesket i vort Billede«, og han stillede det sublimt over alle andre Skabninger, samt paasatte det tillige Guddommens Segl, en fornuftig Sjæl. Siden, som for at repræsentere Gud paa Jorden, gav han det Æren og Herredømmet over hele den øvrige Skabelse. Ingen som helst Udviklingstheori eller anden filosofisk Hypothese, end ikke Digterens Fantasi, kunne have sat Mennesket højere paa Ærens Tinde end Gud gjorde strax i Begyndelsen. Dog er det siden ved sin Egenkjærlighed og forsætlige Ulydighed mod Gud nedsunket fra denne sin ophøjede Stilling. Mennesket er ikke et Dyr, der blot søger at løsrive sig fra de andre Dyrearter, som Nogle mene, for at opnaa en højere Tilværelse, men det er et faldent Væsen. Skabt »kun et lidet ringere end Gud selv«, er det dog nedsunket næsten til Dyrets Stilling. Dersom det ikke lod sig forlede til Synd, saa vilde det ikke længere søge at ligne sig med Dyret, men vilde atter erkjende sit Slægtskab med Gud. Som dr. Tholuck saa smukt udtrykker sig: »Vi ere Tjenere, som, med Skaberens og Herrens Tilladelse, herske over den øvrige Skabelse, men, opblæst af Egenkjærlighed, har Tjeneren gjort Oprør mod sin Herre. Vi burde anse os kun som Tjenere, men i Stedet for opsætte vi os som Skabelsens Herrer. Vi burde være Guds Præster og ofre til ham, samt anvende til hans Ære det, som han har tildelt os; men i stedet for ere vi henfaldne til Afgudsdyrkelse og tilbede os selv. Det er dette Oprør, der har brudt Septret for os og kun efterladt os én ubetydelig Stump i vor Haand, af hvad vi i Begyndelsen vare bestemt til at nyde«. Den saaledes tabte Stilling kunde ikke gjenvindes ved timelige Midler. De Fremskridt, der blive gjorte i de fysiske Videnskaber, de være sig nok saa store, kunne aldrig bringe Mennesket tilbage til den Stilling, hvorfra det faldt. Dets Gjenoprejsning maatte tilvejebringes ved Sjælens (Aandens) Forædling. Naar Sjælen bliver fornyet, saa hæver den sig højere og højere og faar efterhaanden mere og mere Syn for Sandheden, samt tiltager i Styrke eftersom den stiger højere; søgende efter nye Sandheder nærmer den sig Gud, sin Fader, sit Haab, sit Alt mere og mere.

Til ham være Æren i al Evighed. Amen.

»Dit ansigt, kære søster, dit smukke ansigt, præget af den dybe, navnløse sorg, kunne ingen glemme,« sagde Rakel, »men nu er sorgen borte, ser jeg, og der er kun skønheden tilbage.«

Søster Rose tog kærtegnende den andens hånd. »Den dag i templet,« sagde hun, »var jeg kommen dertil som til det sidste tilflugtssted. Jeg var dybt bedrøvet og havde prøvet alt, hvad jeg kunne tænke mig ville lette mit bekymrede sind. Jeg havde bedt til Gud om at tilkendegive for mig, hvorledes det stod til med min søn. Jeg kom til templet for at modtage en stor nåde, og jeg blev skænket en velsignelse. I stedet for at modtage en overnaturlig tilkendegivelse kom du hen til mig og førte mig venligt over til et sted, hvor vi var for os selv. Og der talte du til mig. Det var ikke så meget det, du sagde, som den måde, hvorpå du talte til mig, der lindrede og beroligede mit hjerte. Du gentog nogle vers for mig, og jeg lærte dem udenad.«

»Husker du dem endnu?«

»Hør.«

»Du véd det, o, min Fader! Hvorfor så
himlen trætte med bønner, suk og gråd!
Du kender alt! Mit hjertes tavse håb
forlængst er hørt af dig i himlens råd.
Du véd det alt! Er det så til vort gavn,
oh, kære Gud, at råbe uden ophør
og med usvækket iver på dit navn,
som en, der trygler ved en lukket dør.«

»Den dag gik jeg trøstet og styrket bort. Husker du det?«

»Ja, men hvad var årsagen til din sorg; det kan jeg ikke huske?«

»Min søn, mit eneste barn, blev så grusomt taget fra mig. Han var mit livs håb; og da han modtog kaldelsen til at udføre en mission til øerne i havet, lod jeg ham med glæde gå, fordi det var i Herrens gerning. Nogle måneder senere kom der bud om, at han var død. Jeg var ude af mig selv af sorg. Jeg kunne ikke forstå, hvorfor Herren ville tillade noget sådant at finde sted. Var min søn ikke i hans tjeneste? Hvorfor holdt Herren ikke sin hånd over sine egne?«

»Og du led både på grund af dit tab og de tanker, der op-

stod i dit sind,« sagde Rakel. »Stakkels søster – men nu?«

»Nu er han hos mig, og det er altsammen opklaret. Vi bor i dette hus. Bryder du dig om at høre historien?«

»Ja, hvis du ikke har noget imod at fortælle den.«

»Du synes at være mig så nær og kær, at jeg må fortælle den til dig. Medens min søn var på sin mission, mødte der ham en gang en stor fristelse. Han har fortalt mig det hele – han blev fristet meget stærkt. Han svævede i stor fare, og for at frelse ham fra at falde ud i syndens malstrøm, lod Herren ham tage bort. De bragte hans livløse legeme hjem til mig; men hans ånd gik tilbage til sin skaber ren og ubesmittet af verdens synder – og således fandt jeg ham her, en stor, velbygget mand, som han var. Du skulle blot se ham.«

»Moder,« kaldte en stemme ovre fra huset.

»Der er han nu,« sagde moderen glad.

»Moder, hvor er du? Oh!« udbrød sønnen, da han fik øje på de to kvinder. Han kom hen til dem og lagde sin arm kærligt på sin moders skulder. Han var stor og smuk, og Rakel måtte slå sine øjne ned for hans nysgerrige blik.

»David, dette er søster Rakel, som jeg traf første gang nede på jorden i templet. Jeg tror, at jeg har fortalt dig om hende, og hvilken trøst hun var for mig.«

»Det glæder mig at gøre dit bekendtskab,« sagde han, idet han trykkede Rakels hånd. Der opstod en pause, som truede med at blive pinlig, da David sagde:

»Moder, jeg vil gerne vise dig noget ude i blomsterhaven. Du véd, at jeg har eksperimenteret med mine roser. Jeg tror, det er lykkedes mig at fremkalde nogle yderst sjældne farvenuancer. Du kommer vel også?« spurgte han Rakel.

De tre gik nu sammen ud i haven, hvor David fremviste og forklarede sit arbejde med roserne. Da Rakel omsider sagde, at det var på tide, hun tog afsked, bad moderen hende om at komme igen.

»Jeg går med søster Rakel til hendes hjem og får at vide, hvor hun bor,« forklarede David, idet han uopfordret tog plads ved Rakels side.

Således kom disse to til at følges ad for første gang. De

talte frit til hinanden om mange ting, og hun lyttede med tilfredshed til hans ord. De smilte til hinanden, deres øjne strålede; og da denne korte vandring var til ende, var der foregået en forandring med dem. Sand kærlighed var blevet opvakt i to hjerter. Gennem alle de skiftende scener under jordelivet var aldrig noget, der kunne lignes med dette, kommet til denne mand eller kvinde. Kærligheden havde ventet i al denne tid. Den kraft, der drager beslægtede sjæle til hinanden, er ikke indskrænket til de få korte år på jorden. Så længe tiden varer, vil Gud give enhver værdig sjæl den samme lejlighed – en gang – et sted, til at nyde kærlighedens lykke. Her var to hjerter, der slog i samme takt; men den ene havde forladt forkrænkeligheden ved begyndelsen af sit livsløb, medens den anden vedblev at leve, til timeglasset var udløbet – alene. Hvorfor dette skulle være således, var det vanskeligt for dødelige øjne at se, men nu –.

»Jeg kommer igen og besøger dig,« sagde David, da han gjorde sig rede til at sige farvel. »Jeg har så meget at tale med dig om, og du – du har sagt så lidt. Jeg må også høre din historie.«

»Jeg har ingen historie,« sagde hun. »Mit jordeliv var meget begivenhedsløst. Jeg ventede –.«

»Ja?«

Men Rakel var blevet forvirret. Hendes ærlige hjerte havde talt, og nu prøvede hun, efter jordisk vane, at skjule virkningen af sine uforsigtige ord; men han så og forstod; og medens de stod der, fyldtes hans hjerte med en stor og inderlig fryd.

»Farvel,« sagde han, idet han tog hendes hånd, »må jeg komme igen snart?«

»Ja,« svarede hun. »Jeg vil meget gerne se noget mere af din smukke blomsterhave.«

Dette var begyndelsen til et kærlighedsforhold, der ikke var mindre lykkeligt, fordi det havde været udsat så længe; ikke mindre virkeligt, fordi manden og kvinden var åndelige væsener. »Synd,« sagde apostlen, »er udenfor legemet,« således er kærlighed og hengivenhed åndelige egenskaber, hvad enten ånden er i eller udenfor det kødelige taber-

nakel. Og dette elskovsforhold var ikke i nogen udpræget grad anderledes end alle andre, der har fundet sted på jorden siden tidernes begyndelse. Der var de samme åndelige tilnærmelser og besvarelser; den samme gensidige beundring, der i hver af den elskedes bevægelser og handlinger så den mest fuldkomne ynde; de samme betydningsfulde håndtryk, de elskovsfyldte ord og blikke, den uforklarlige følelse af lykke og tilfredshed i hinandens selskab. Og dette tilfælde var ikke en undtagelse. Blandt de store skarer i åndeverdenen var der mange, som ikke fandt en medhjælper i løbet af den korte tid, der var dem tildelt på Jorden; derfor sker det hyppigt, at sympatiserende sjæle mødes og læser »livets mening i hinandens øjne«.

Uagtet Rakel havde påstået, at hun ingen »historie« havde at fortælle, så var David dog overordentlig interesseret i hendes beretning om, hvorledes Herren havde udvalgt hende som én af en familie til at være en frelser på Zions Bjerg. Arbejdet for de døde havde han ikke skænket megen opmærksomhed. Han havde, ligesom de fleste andre unge mennesker på hans tid, forsømt denne del af evangeliets plan; og nu først så han, hvad hans forsømmelse betød.

»Ja,« indrømmede David til Rakel, »jeg ser min fejltagelse nu, som sædvanligt, når det er for sent at oprette det forsømte. Du, som var trofast, står langt over mig her.«

»Det må du ikke sige,« sagde hun.

»Men det er dog sandt. Dine gode gerninger nåede hertil før dig og gav dig en æresplads. Nogle af de skatte, som du bestemte for himlen, blev holdt tilbage her, og du høster nu fordelene af dem. Ser jeg det ikke hele tiden! Når vi møder nye ansigter, bliver du hilst med glæde og taknemmelighed – medens jeg er ukendt.«

»David, hvad der kommer til mig, vil du få del i også, fordi –«

»Fordi du vil blive min. Ja, kære, det er en velsignet trøst. Herren har ført os sammen, og alt andet bør vi glemme i vor taknemmelighed til ham. Rakel, vi ville have kendt hinanden i jordelivet, dersom jeg havde opført mig, som jeg

skulle. Vore livsskæbner var sikkerligen rettede mod hinanden, og vore veje ville have stødt sammen. Vi ville have elsket hinanden og være blevet forenede dér, havde det ikke været for min –«

»Sig ikke mere. Lad os glemme det forbigangne og kun tænke på og forberede fremtiden. Jeg er lykkelig nu, og det er også din moder.«

»Og det er jeg også.«

IV.

»Alt det, som Gud gør, skal blive evindeligt.« – Præd. 3: 14.

David og Rakel fulgtes ad en dag, da de på deres vandring så et andet par, hvis følelser for hinanden efter deres adfærd at dømme ikke kunne misforstås. Da de mødtes, standsede de, og manden sagde: »Undskyld mig, men vi er noget fremmede her i denne nye verden. Må vi stille eder et par spørgsmål?«

»Lad os sætte os ned her,« foreslog David, idet han førte dem hen til et sted, hvor de kunne tale uforstyrret sammen. »Er der tilstødt dig noget?«

»Å, jeg véd næsten ikke,« svarede manden. »Anna og jeg er sammen, og vi burde måske være tilfredse; men det er vi alligevel ikke rigtigt. Der synes at mangle noget.«

»Ja?«

»Vi forlod jordelivet så pludseligt – vi var så dårligt forberedte på dette.« Hans ledsagerinde greb hans arm som for at beskytte sig mod en overhængende fare. »Vi foretog en sejltur på søen, da båden kæntrede og – her er vi. Vi skulle have haft bryllup den næste dag, men nu – hvad skal vi nu gøre? Vi er ikke mand og hustru, og jeg antager heller ikke, vi kan blive det; thi nede på Jorden blev vi belærte om, at der ikke blev givet eller taget til ægte her. Dog synes det, som I to er mand og hustru, er I ikke?«

»Endnu ikke,« svarede David, »men vi venter at blive.«

»Det forstår jeg ikke; du lader til at vide besked; undervis os. Kan vi blive viede her?«

David forklarede læren om det celestiale ægteskab, således som det var blevet åbenbaret til dem under jordelivet, og sammenlignede dette princip med de lærdomme, som menneskene i almindelighed hyldede. »I ser altså,« forklarede han, »at selv om I var blevet gift på den fastsatte dag i forkrænkeligheden, ville det kun have haft gyldighed, til døden adskilte eder. I har passeret dødens port, og følgelig ville denne således indgåede ægteskabspagt være udløbet, og I ville ikke nu have været mand og hustru.«

»Men du sagde jo, at I to skulle giftes. Hvorledes?«

»Var vi blevet viet, medens vi levede på Jorden, ville det have været for tid og evighed, fordi denne handling ville være blevet udført formedelst myndighed fra Herren. Hvad Gud udfører, varer evigt. Ægteskaber må indgås på Jorden. Eftersom vort jordeliv er endt, kan vi ikke gå tilbage og besørge det, men det må udføres for os af nogen, som lever på Jorden. Søster Rakel her udførte for tusinder, som var gået bag sløret, hvad de ikke kunne gøre for sig selv. Nu vil nogen, i Herrens egen bestemte tid, optræde for hende og udføre for hende, hvad hun ikke fik gjort for sig selv.«

De to nye bekendte lyttede opmærksomt til, hvad David havde at sige, og ligeledes til Rakel, når hun underviste dem om evangeliets læresætninger, og deres betydning for dem, der var kommet til åndernes verden. De talte til dem om tro og omvendelse, principper, som menneskene alle vegne kunne annamme og udøve. De forklarede læren om dåben til syndernes forladelse, der er en jordisk ceremoni, som vel kunne antages og tros i åndeverdenen, men som måtte udføres for dem af mennesker i kødet. Ægteskab for evigheden blev også mere udførligt forklaret.

»Det er rigtigt nok,« sluttede David, »at i opstandelsen tager de hverken til ægte eller bortgiftes. Alt dette må udføres, før opstandelsen finder sted, hvilket lykkeligvis for

os endnu er ude i fremtiden. Vi véd imidlertid med sikkerhed, at dersom vi opfylder vore pligter efter bedste evne, vil Herren tage vare på alt det øvrige.«

Disse fire mennesker skiltes ikke ad, før David og Rakel havde lovet at mødes med deres venner snart igen og fortsætte den samtale der var blevet så godt begyndt. Da de to havde forladt dem, vendte David sig om mod Rakel og sagde:

»Så du det strålende lys i deres øjne, da deres hjerter blev rørte af sandheden?«

»Ja, og det lyste også i dine øjne, da du talte.«

»Og i dine også, min kære, når det blev din tur.«

»Det er herligt at være missionær – altid missionær, er det ikke, så længe der er et eneste væsen, der trænger til vejledning og hjælp.«

»Rakel,« udbrød David, glad bevæget, »der er gode nyheder for os. Vi, du og jeg, vil snart følge vore forældre og vore ældre brødre og søstre op gennem opstandelsens porte, som Herren så nådigt har åbnet ... Ja, ja, det er sandt. ... Ind i det celestiale rige med herliggjorte, himmelske legemer og der gå fremad til fuldkommenhed. ... Og, kære, arbejdet bliver så udført for os i Guds tempel. ... Ja, netop lige nu bliver det gjort. Kom, Rakel, lad os gå så nær dertil, som vi kan komme. Vi har fået tilladelse til at gå ind. ... Dette er templet. Guds sendebud er her, og hans ånd opfylder det hellige sted: Denne ånd kan påvirke og besjæle os, ligesom den gør på mennesker i kødet. Rakel, du burde føle dig hjemme her i langt højere grad end jeg. Lad os følge den mand og kvinde, som udførte arbejdet for os. ... Ser du dem tydeligt, Rakel? ... Ja, vi vil ikke glemme dem, når de også kommer til os i åndeverdenen, men vi vil give dem en sådan velkomsthilsen, som de aldrig har drømt om. ... Nu er de der ved alteret. Knæl ned her med mig, Rakel – din hånd i min, sådan. Lyt, kan du høre? »For« ... dig og mig. ... Det er gjort. Vi er mand og hustru. Du er min igennem al evighed, min, min. ... O, evige Fader, vi takker dig!«

David holdt sin hustrus lette skikkelse i sine arme. Han kysser hendes kinder, hendes øjne, hendes læber. Da er alt stille.

FJERDE DEL

I.

»Gør dig rede, bliv lys; thi dit lys er kommet, og Herrens herlighed er opgangen over dig. ... Og hedningerne skulle vandre hen til dit lys og kongerne hen til det skin, som er opgangen for dig.« – Es. 60: 1, 3.

Den nedadgående sol havde nået den tågefyldte zone, som, begrænset af den blå luft foroven og horisonten forneden, strakte sig omkring den grønne jord; ude mod vest sås solens store, runde skive gennem tågesløret, og dens lys spredte en vidunderlig farvepragt over landskabet.

Det var midsommer. Solen havde været brændende hed hele dagen, og da to mænd den aften lod deres heste standse på toppen af en lille høj, mærkede de en velgørende, kølig luftning. De blottede deres hoveder for den forfriskende luft. Ikke et ord blev udtalt, medens de så ud over landskabet foran dem; dets storslåethed hensatte dem i tavs beundring.

Derude foran dem mod vest lå byen, målet for deres lange rejse. Den lå som en dronning midt i sine omgivelser. Ved første øjekast så den ud som et eneste mægtigt palads, i stedet for en by af paladser, som den ved nærmere betragtning viste sig at være. Gade efter gade, bygning efter bygning strakte byen sig, så langt øjet kunne række, prydet med grønne træer og haver.

Fra byens midte hævede templet sine tårne mod himlen. Dets mure skinnede som poleret marmor, og dets spir syntes at bore sig ind i den hvide sky, der svævede omkring dem. Denne sky nåede fra templet ud over hele byen og var ligesom et dække over denne.

Månedens SPØRGSMÅL

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Jesus Kristus, Guds bogstavelige Søn

»Jeg udgik fra Faderen og er kommet til verden; jeg forlader verden igen og går til Faderen«.

Spørgsmål:

På side 447 i bogen »Trosartiklerne« af ældste James E. Talmage findes der et citat ved Det Første Præsidentskab, som udtaler, at Elohim er den bogstavelige Fader til vor Frelser Jesus Kristus og ligeledes til alle menneskers ånder. Denne udtalelse betvivles af nogle af mine venner, og jeg kan ikke forstå, hvorledes den kan være rigtig i forhold til, hvad der er skrevet i det Nye Testamente.

Vil De opklare dette punkt og give os et bestemt bevis på, at det er sandt?

Svar:

Enhver, som anerkender det Nye Testamente som en korrekt beretning, vil ikke betvivle den kendsgerning, at Jesus, vor Forløser og Ældre Broder, er den bogstavelige Søn af Maria, således som det berettes i det Nye Testamente. Heller ikke kan man betvivle den udtalelse, at beviset peger på den kendsgerning, at Han også er Gud vor Evige Faders Enbårne Søn!

Gennem hele vor Frelsers tjenestegerning anerkendte Han den kendsgerning, at Han er Guds Enbårne Søn i kødet. Desuden bad Han ofte til sin Fader. I Johannes, kapitel 17, findes en bøn af vor Frelser, kort før Han blev arresteret, dømt og korsfæstet som et offer til forløsning fra døden af hele verden og alle skabninger på den, thi gennem Adams overtrædelse blev denne jord, hvorpå vi lever, og alt levende på den, underkastet døden og måtte derfor forløses. Denne forløsning kommer gennem Hans martyrdød og udgydelsen af Hans blod for at forsone for Adams fald. Herrens åbenbaring forkynder, at denne jord ikke var underkastet døden eller andre dødelige tilstande, før efter at Adam og Eva havde nydt af den forbudne frugt. At de spiste af den forbudne frugt bragte ikke alene døden over Adam og Eva, men også over hver eneste levende skabning og endog over jorden selv.

Vi læser i en åbenbaring, givet til Profeten Joseph Smith, en klar beretning om denne tilstand. Ydermere har ældste Parley P. Pratt i sit interessante værk, *The Key to Theology,* givet os et smukt billede af de tidligere tilstande, faldets natur, og den strålende forløsning, som skal komme gennem vor Frelsers mission og forsoning. Alle disse forandringer er foregået efter den Skrivelser i den Kostelige Perle, at faloprindelige plan. Vi lærer af Mose det var en del af den store plan, der var forberedt i himlene før jorden blev dannet. Dødeligheden var forudbestemt, og forløbet af alle det dødelige livs tilstande var en del af planen, og Jesus, vor Frelser, omtales som »Lammet, der blev slagtet fra verdens grundvold«; med andre ord, udvalgt til at komme til jorden og blive vor Forløser fra dødeligheden.

I sin vidunderlige bøn kort før korsfæstelsen talte Frelseren om den herlighed, som Han havde før verden blev til. Ydermere kom Han til denne verden frivilligt for at blive dens Forløser og frelse ikke alene alt kød, men også jorden selv fra den timelige død og også de, som ville holde Hans befalinger, fra evig død eller bandlysning fra Hans Faders nærhed, gennem lydighed mod Hans Faders befalinger.

Vi lærer gennem de befalinger, som blev givet gennem åbenbaring til Profeten Joseph Smith, at gennem vor Frelsers forsoning skulle alle ting genoprettes. Der står skrevet: »Og atter, sandelig, sandelig siger jeg jer, at når de tusinde år er til ende«, hvormed menes *tusindårsriget,* »og menneskene atter begynder at fornægte deres Gud, da skal jeg kun skåne jorden en kort tid.

Og da skal enden komme, og himlen og jorden skal fortæres og forgå, og der skal blive en ny himmel og en ny jord.

Thi alt det gamle skal forgå, og alting skal blive nyt, selv himlen og jorden og deres hele fylde, både mennesker og dyr, fuglene i luften og fiskene i havet.

Og ikke et hår eller mindste smule skal gå tabt, thi det er mine hænders værk.« *(L. & P. 29:22—25).*

Joseph Fielding Smith.

Hjælpe-foreningen

Kære søstre —

Fra Hjælpeforeningens øverste præsidentskab modtog vi i sommer et brev, der indeholdt en kraftig appel til os om at øge vort medlemsantal; vi fik at vide, at kun 50 % af Kirkens samlede antal kvinder over 18 år er medlemmer af Hjælpeforeningen. Denne appel gives ikke på den baggrund alene at få så mange medlemmer som muligt, men opgaven ligger i at få det størst mulige antal kvinder til at udføre Herrens værk og derved bidrage til deres egen udvikling. Herren er ved at fremskynde sit værk, et faktum vi må gøre os klart, hvorfor vi også *allesammen* bør arbejde effektivt.

Af alle metoder til forøgelse af medlemsantallet er og bliver den personlige kontakt den bedste. De, som er mest interesseret i at blive medlemmer af Hjælpeforeningen, er dem, som er blevet vist hjertelig, venlig, begejstret og personlig opmærksomhed.

Men et vel planlagt program er også nødvendigt, for at man kan være sikker på, at den vedtagne metode at skaffe flere medlemmer på vil lykkes.

Når man undersøger, hvorfor så mange af vore søstre ikke er medlemmer af Hjælpeforeningen, opgives mange grunde, hvoraf vi skal nævne nogle få:

Nogle går på arbejde — dem kan man invitere til specielle møder eller til at hjælpe til ved middage, underholdning eller ved en aktivitet, som de kan udføre, selv om de har dette arbejde.

Nogle har »ingen interesse« — men så prøver man at fortælle dem om alle de muligheder og glæder, Hjælpeforeningen har at byde dem.

Nogle mangler midler til transport — det problem søger man at løse.

Nogle har små børn — men der arbejdes i øjeblikket på at sørge for »børnehaver«, hvor børnene kan blive passet og undervist, medens mødrene er til møde. Man fortæller dem også, at de ved at deltage i Hjælpeforeningens studiekurser og diskussioner vil blive bedre mødre og hustruer.

Og så er der nogle, der har helt specielle evner og talenter — måske i så høj grad, så de er helt optaget af dem; Hjælpeforeningen trænger til det, de kan give os — og de trænger selv til Hjælpeforeningen.

Det, det gælder om, er at finde en plads til hver søster; hun skal vide, at hun er ønsket, og at hun er velkommen. Hun skal forstå, at her er et sted, hvor hun kan gøre brug af sit talent. De, som giver af sig selv i arbejdet, føler sig meget mere som hørende til end de, som kun modtager. Måske bliver søstrene netop passive, fordi man ikke gør brug af deres talenter.

Der er allerede gået én måned af Hjælpeforeningens nye år; hver eneste måned betyder *gevinst* i form af udvikling på *allermindst fire områder* for vore medlemmer; men samtidigt betyder de *tab* af denne udvikling for de af vore søstre, der ikke er medlemmer af Hjælpeforeningen.

Søskende, har vi indtil nu gjort, hvad gøres kunne for ikke-medlemmerne? Har vi i fuldeste udstrækning fulgt nytårsappellen: »TRÆK DIT LÆS I FIRE-OGTREDS«? Hvis vi mener, vi har, så kunne vi måske tage et godt, jydsk fyndord op og sige: »ENDNU ET BETTE NØK!«

De bedste hilsner til alle søstre sender Hjælpeforeningens hovedbestyrelse

Inger Rasmussen.

Obs.:

GARMENTS

Søskende, som har været i Templet, kan hos deres grenspræsident få en prisliste over garments med oplysninger om, hvor og hvorledes de kan købe deres garments.

I København sælges garments ved søster *Inger Kyhlensø* tirsdag og onsdag fra kl. 12—18 i kirken, Priorvej 12, F.

Genealogisk Forening

Grunde til tempelægteskab

»Ægteskabet er ordineret af Gud«.

Dette er det ophøjede syn på ægteskabet, som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige belærer os om.

Opbygningen af et godt hjem er en religiøs pligt for ethvert medlem af Kirken. Men dette ansvar må gå endnu videre, for hjemmet og familiekredsen må bevares og næres med den klare hensigt, at de vil være evige og ikke ophøre, når »døden skiller jer«.

Ægteskabet er ordineret af Gud for alle folk, for høje og lave. Der er ingen trosbekendelse eller levemåde, som burde forbyde det. Gammel såvel som ny åbenbaring understøtter det.

Det Gamle Testamente fastsætter sine standarder for ægteskab, og det samme gør det Nye. Det er ikke godt for mennesket at være alene, siger skrifterne, som også forklarer, at manden er intet uden kvinden, og kvinden intet uden manden for Herren.

Men som i alt andet har Gud sin egen måde at gøre tingene på. Ligesom Han har sin dåbsmåde, således har Han sin måde ægteskab skal indgås på. Både vielse og dåb er frelsende ordinanser i evangeliet.

For sidste dages hellige er tempelægteskab en livsbetingelse. Det er Herrens måde. Præsident McKay har talt om dette emne på højst virkningsfuld måde. Engang sagde han:

»Tempelægteskab taler til os fra grunden; det er videnskabeligt sundt, og enhver ung mand, som bringer sin elskede til et tempel, burde gøre det med den forståelse, at deres forening skal være lige så evig som den kærlighed, der har ført dem til alteret, og der er ingen tvivl om det.

Før du kan blive viet i templet, kræves det, at du har levet et rent liv. Du har den vished, unge dame, at den mand, som du skal ægte, bringer dig et rent legeme. Hver af jer har den vished, at livets kilde er ubesmittet.

Kort sagt: Unge mænd og unge kvinder, som vil leve et lykkeligt liv, ville gøre vel i at forberede sig til at blive værdige til den form for ægteskab, som Gud har ordineret — foreningen af en mand og en kvinde, som er værdige til at få deres vielse foretaget i den Allerhøjestes tempel. Der knæler de sande elskende for at skænke hinanden deres tro; begge har vished om følgende:

For det første, at deres ægteskabelige vej begynder i renhed. Børnene, som kommer for at velsigne foreningen, garanteres en kongelig byrd, for så vidt det at arve et rent legeme angår.

For det andet, at deres syn på religion er det samme. Vanskeligheden ved at opdrage børn på rette måde forværres, når fader og moder har forskelligt syn angående lærdomme og religiøst tilhørsforhold.

For det tredie, at deres pagter er indgået med tanken på en evig forening, der ikke skal brydes ved små misforståelser og vanskeligheder.

For det fjerde, at en pagt, der er indgået i Guds nærværelse og beseglet af det hellige præstedømme, er mere bindende end ethvert andet bånd.

For det femte, at et ægteskab, der er begyndt på denne måde, er lige så evigt som kærligheden, den mest guddommelige egenskab ved den menneskelige sjæl.

For det sjette, at familieenheden vil blive ved at være ubrudt gennem evigheden.

Unge mænd og unge piger, Gud velsigne jer til at bevare jeres liv ubesmittet, så I kan gå i bøn til Gud og bede Ham om vejledning i valget af jeres ægtefælle, at I begge kan leve således, at I kan komme ind i Guds hus, og hvis Han var tilstede og spurgte jer om jeres liv, at I så ærligt kunne svare Ham: 'Ja, vi er rene'.

Et ægteskab, der er begyndt på dette grundlag, vil bringe jer lykke, den bedste glæde I kender i livet eller gennem evigheden.

Ægteskabet er, i lyset af åbenbaring, en institution med guddommelighedens stempel, og intet menneske og ingen stat kan ustraffet misbillige det«.

(Fra *Church News,* 6. juni 1964).

I de gamle kirkebøger anvendes ofte de latinske benævnelser for datoer i stedet for de nu brugte, dag og måned, og da vi på tempelskemaer ikke må bruge de latinske benævnelser, bringer vi hermed en liste over de vigtigste af de latinske benævnelser.

Årets festdage
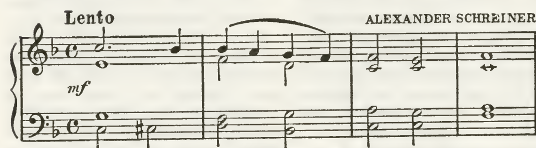
Omn. sanct = Alle Helgensdag = 1. november (efter 1770 1. søndag i november).
Anno circumcisionis = Året er regnet fra 1. januar.
Annuntiatio Mariæ Virginis = Mariæ Bebudelse = 25. marts.
Ascensio Christi = Kristi Himmelfartsdag
Epiphania = Helligtrekonger = Baptismus Christi = 6. januar.
Benedicta = Trinitatis Søndag = Trefoldighed.
Bratensøndag = Carnisprivium = Quinquagesima = Esto Mihi = Fastelavnssøndag.
Capitalarium = Palmesøndag.
Dies Viridium = Skærtorsdag.
Christi Fødselsdag = Nat. Chr. = 25. december.
Christi Omskærelse = festum circumcisione Domini = 1. januar.
Christi Opstandelse = resurrectionis Domini = 1. påskedag
Joh. Baptista Nativitas = Sct. Hans = 24. juni.
Kyndelmisse = Purificatio Mariæ Virginis = Mariæ Renselses = 2. februar.
Festo Michaelis = Sct. Michael = 29. september.
Mariæ Besøg = visit. = 2. juli.
Festo Grat. — Fra 1660 til 1766 den 11. februar.
Novi Anni = 1. januar.
Soteris = Langfredag.
1. søndag i Fasten = Invocavit.
2. søndag i Fasten = Reminisc.
3. søndag i Fasten = Oculi.
4. søndag i Fasten = Lætare.
5. søndag i Fasten = Judica.
1. søndag efter påske = Quasimodo.
2. søndag efter påske = Misericordia.
3. søndag efter påske = Jubilate.
4. søndag efter påske = Cantate.
5. søndag efter påske = Rogate.
6. søndag efter påske = Exaudi.
Dominica = Søndag.
Feria = Ugedag.

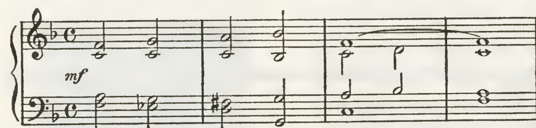
I de gamle kirkebøger er ovenstående latinske navne ofte forkortede.

Søndagsskolen

Nadververs for november:
»*Ingen kan tjene to herrer; han vil jo enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden ....*« (Matt. 6:24)

Søndagsskolesang for november:
»*O sandhedsord, så skønt, så rent*« (Nr. 34 i den blå sangbog).

Historien om de tre bjørne

Da prinsesse Guldhår besøgte de tre bjørnes hjem, fandt hun grød, som enten var for varm eller for kold, stole, som enten var for store eller for små, og senge, som enten var for hårde eller for bløde. Heldigvis fandt hun også grød, stol og seng, som var »helt rigtige«.

Når vi rejser omkring til Kirkens søndagsskoler, finder vi stadig nogle sangledere, som er søvndyssende langsomme, og nogle, som elsker at vise deres diktatoriske magt ved at drive sangen frem i et rasende tempo. Heldigvis finder vi også nogen forbedring her og der, hvor sangledere forsøger

at finde den »gyldne middelvej« og lede sangen i et velovervejet tempo.

Det tempo er bedst, som ikke henleder opmærksomheden på sig selv. Lad vor opmærksomhed være henvendt på dyrkelsen af vor himmelske Fader, når vi synger.

Overdrevne tempoer ærgrer altid de folk, som synger. Sanglederen nyder måske sig selv, for han kan have held til at henlede opmærksomheden på sin diktatoriske taktstok. Nogle sangledere kræver et hurtigt tempo, fordi de føler en opmuntring i den hurtigere rytme. Det gør folk åndeløse, så at sige. Imod et sådant synspunkt henviser vi til, at den bedste, den ædleste, den fornemste rytme er den langsommere, som giver sangen alvor, oprigtighed og majestæt.

Som supplement til disse omtalte dyder vil der også være en følelsesmæssig virkning, som rører hjertet og kalder os til at forny vore pagter. Altfor hurtig sang kan tendere henimod noget overfladisk eller tankeløst. Altfor langsom sang går i retning af at være svag og søvnig. Men et tempo, som er det »helt rigtige« og absolut behageligt, vil være ædelt og fornemt i sin virkning.

Alexander Schreiner.

Giv os et tegn, så vil vi tro dig!

(Fortsat fra forrige nr.)

Jeg tror, at Jesus ikke en, men mange gange er blevet stillet overfor dette krav at give et bevis på, at Han var Guds Søn. Nu skulle man jo tro, at menneskene altid, når de skulle foretage sig noget alvorligt, først sikrede sig et bevis på, at det, de var i færd med at foretage sig, virkelig var helt korrekt og tjenligt til formålet. Det er desværre ikke tilfældet, havde det været således, tror jeg såmænd gerne, Jesus havde hjulpet lidt på den manglende tro hos sine medskabninger. Men vi så også, at lige meget hvor meget Han gjorde for dem, og hvor store undere Han udvirkede lige for deres øjne, så tvivlede de alligevel. Ja, nogle beskyldte Ham for at være i ledtog med Djævelen selv.

Lad det være sagt med det samme, at med fuldkommen sikkerhed kan man ikke ad matematisk eller videnskabelig vej bevise Guds tilstedeværelse, vi må have det for øje, at vi og hvad der hører os til, henhører til *virkningen*, ikke til *årsagen*. Lad os betragte en hest på marken, nogle siger, at den sparker, andre at den er from som et lam. Vi vil aldrig få sandheden at vide, hvis vi går vor vej og lader os nøje med det, der er fortalt os af andre om denne hest. Vil vi vide sandheden, må vi erfare den. Der er kun én måde, man kan erfare Guds tilstedeværelse på, det er at søge Ham på Hans egen anvisning, for kunne Han udmåles eller udregnes, så kunne vi også måle himlene oventil og afgrunden under os.

Vi læser i Hans ord *Jer. 31. 37:* »Så siger Herren, dersom himlene oventil kan udmåles, så vil jeg og forkaste al Israels sæd for al det, som de har gjort, siger Herren«. Siger Herren står der som indledning, og siger Herren følger som slutning. Visselig, dette må være sandt.

Amerikaneren Lucas Reed spørger, hvad er det Herren siger? Han siger, at dersom himlene oventil kan måles — ikke hvis jeg eller nogen anden kan måle den, men hvis de kan måles, ligegyldig hvorledes, så vil Han give slip på Israel og dermed erklære sig besejret. Himlene kan ikke udmåles. Det vil sige, at der er ting, som absolut ikke kan lade sig gøre, så lad os ikke spilde tid på det, men gå videre og betragte Hans værk, Hans hænders gerning.

Ingen af Guds skabninger er overladt til sig selv uden Hans vejledning.

Naturen, det menneskelige legeme, dyrene, planterne, ja alt stof omkring os er underlagt fastlagte love, som omfatter den mindste partikel såvel som de største systemer i verdensrummet. Disse love er så indlysende, og den orden, der ligger bag, så storslået, at de fleste, der giver sig tid til at se efter, ikke kan undgå at få et fingerpeg om en »første bevægelse«, en plan, et fuldkomment system, med ufattelige kombinationsmuligheder. Lad os se på et af disse beviser, eller lad os løbe et par stykker igennem, de kan altid virke inspirerende på tanken, jeg har i hvert tilfælde altid holdt af at dvæle ved disse ufattelige undere, fordi jeg har aldrig kunnet finde den mindste tilfældighed i grundloven for det store kosmos.

Vi står ved den lille sø en vinterdag. Vandet er blevet afkølet, og frosten fortsætter med denne afkøling. Nu ved vi alle, at det overfladevand, der bliver afkølet af luften, synker til bunds, og det vand, der er ved bunden, stiger op for også at blive afkølet og søge mod bunden, alt i et kredsløb, der hele tiden sørger for, at det varme vand søger opefter, og det afkølede nedefter. Hvis denne proces ville fortsætte, ville isdannelsen begynde ved bunden af søen og ikke ved overfladen. Det ville resultere i, at alt dyreliv blev tilintetgjort, hårde vintre ville nemlig bundfryse den lille sø og omskabe den til en uhyre isblok, som selv den varmeste sommer ingen særlig indvirkning havde på. Men således er det ikke. Af en eller anden grund standser cirkulationen i vandet, når det er nået ned på 4 graders varme, og fra nu af bliver det kolde vand ved overfladen og fryser til is der. Hvis vi vil undersøge årsagen, javel så ligger det i vægtfylden. Men det er stadigvæk kun *virkningen,* vi studerer, *årsagen,* når vi skal føre den tilbage til den første »bevægelse«, hvad med den?

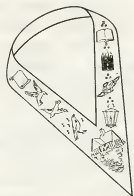
Hvem kan ikke se en hensigt i dette forhold, hvis ikke så prøv at forklare det ad mekanisk vej, men husk det er *årsagen* og ikke *virkningen,* der skal belyses, den kender enhver, der bare er en lille smule fortrolig med fysik. Alle væsker trækker sig sammen ved afkøling og udvider sig ved opvarmning. Vand er ingen undtagelse fra dette, men vand i fortættet tilstand er den eneste væske, der er lettere i fast end i flydende tilstand. Vand trækker sig sammen ved afkøling og bliver tungere og tungere, indtil det når ned på 4 grader, så bliver det ene af alle væsker lige pludselig lettere, hvorfor, fordi det er nødvendigt for livets beståen. Andet svar kan ikke gives, for vi ved det ikke. Vi kan granske i elementær partiklernes mikrokosmos og påvise elektriske magnetiske processer, men lige meget hvor langt vi når ind, vil der være en dør bag døren, det er kun hensigten, der står tilbage, og er den i al sin ejendommelighed ikke vidunderlig?

Kære søskende, der kunne drages utallige eksempler frem, og næste gang vil vi se på et andet bevis og så stoppe der, for ellers kan man blive ved i det uendelige, der er jo nok at tage af, store vidunderlige ting, som peger hen mod sandheden om Guds tilstedeværelse.

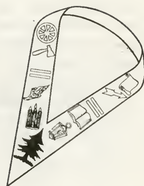
Der er endnu nogle stykker af den dejlige Lærertræningsbog tilbage, så de søskende, der endnu ikke har sikret sig et eksemplar, kan nå det endnu, hvis de ikke er for længe om det.

På Hovedbestyrelsens vegne
og med venlig hilsen
Knud Edsberg.

Husk: Hvis hurtig ekspedition ønskes, så skriv direkte til min private adr.: *Knud Edsberg, Nyrup pr. Kalundborg.*

PRIMARY

Kingman er en lille by i det vestlige Arizona. For nogle få år siden var dens beliggenhed mange, mange kilometer fra det nærmeste Sidste Dages Hellige mødehus. En af dens indbyggere, Søster Blanche Peterson, ønskede, at børnene i Kingman skulle have samme adgang til Primary som de børn, der boede i nærheden af mødehuset. Som følge deraf organiserede hun en hjemme-primary og var Præsidentinde for den i næsten 9 år.

En dag, da hun havde travlt med at køre rundt og ordne nogle ærinder, lagde hun mærke til en lille dreng, som legede i nærheden af en campingvogn, der tilhørte en af arbejderne på en nærliggende vejkonstruktion. Hun stod ud af sin vogn, gik over til campingvognen, præsenterede sig for drengens mor og spurgte hende ud om ham. Hun fik at vide, at han var 5 år gammel og at familien tilbragte skoleferien i nærheden af, hvor deres far arbejdede.

Under sin samtale med moderen forklarede Søster Peterson om den hjemme-Primary, som hun ledede i Kingman. Hun spurgte, om moderen kunne tænke sig at få sin lille dreng til at gå i Primary sammen med de andre børn en gang om ugen. Moderen indvilgede i dette, og det blev planlagt således, at han kunne deltage. Seks uger senere var ferien forbi, og vejarbejder-familien flyttede tilbage til deres hjem.

Årene gik. En dag besøgte Søster Peterson et nadvermøde i Phoenix, Arizona. Ved slutningen af mødet kom en dame hen til hende og sagde: »Søster Peterson, mon De kan huske mig?«

Et eftertænksomt udtryk kom over Søster Petersons ansigt.

Damen skyndte sig at tilføje: »Kan De huske, De besøgte en campingvogn, medens de var ved at bygge landevejen ved Kingman? De inviterede min 5-årige dreng til at besøge Deres hjemme-Primary«.

Søster Peterson nikkede. Ja, hun huskede hændelsen.

Damen fortsatte med sin historie.

»Vi forlod Kingman, men min dreng fortsatte ikke med at gå i Primary. To år senere, da han var syv, var han i færd med at lege med sit elektriske tog på gulvet i dagligstuen. Det bankede på døren. Jeg åbnede den. Der stod to unge mænd. Den ene af dem sagde: »Vi er missionærer fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, vi vil gerne fortælle Dem om kirken«. Jeg fortalte dem, at jeg ikke var interesseret i deres kirke, jeg ønskede ikke at høre om den, foruden at jeg ikke havde tid til at lytte. Jeg begyndte at lukke døren.

Min 7-årige søn sprang op fra sit tog og udbrød: »Det er Søster Petersons Primary, hvor vi lærte at synge sådanne pæne sange«. Han skyndte sig hen til døren, kaldte på missionærerne og inviterede dem indenfor.

Ja, så var de der i min dagligstue. Hvad kunne jeg gøre? Der var ikke andet for mig at gøre end at sætte mig og lytte til dem. Min søn ønskede, at de skulle komme tilbage igen og igen. De kom tilbage mange gange.

Og nu, Søster Peterson, er vi alle medlemmer af kirken, fordi vor lille 5-års dreng lærte om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ved sine besøg i Deres hjemme-Primary. Han lærte det navn; det stod for Deres Primary, og han huskede det, da missionærerne kom til vor dør«.

(*Children's Friend,* Oktober 1963).

III-Idag, Ikke Imorgen.

En del af Cæsars magt bestod i hans evne til at tage beslutninger. En anden del bestod i, at han altid gjorde det færdigt, som han var begyndt på. Cæsar sagde: »Terningerne er kastet«, og kastede så sig selv i Rubikons vande i spidsen for sin legion, og hele verdenshistorien blev forandret.

Cæsars handling kan på en måde være et mønster for os. Vort første skridt er at vide, hvad vi ønsker at gøre, så skulle vi tage en beslutning og dernæst være villige til at udføre det helt til enden.

Den største prædiken, der nogensinde er blevet givet, bestod af tre ord. Jesus sagde: »Kom, følg mig«. Vil vi følge Ham? ».... Vælg idag, hvem I vil tjene .... men jeg og mit hus vi vil tjene Herren« *(Josua 24:15).*

Vælge er et meget vigtigt ord, et valg må gøres. *Du* er også vigtig, fordi ingen anden end du kan tage afgørelsen. *Denne dag* er allervigtigst. Skyd det ikke ud. Tag afgørelsen *nu.* Vi må beslutte os, disciplinere os selv ligesom Cæsar gjorde ved at gøre det færdigt, som vi er begyndt på, gøre de ting, vi ved, vi skulle, *som vi har valgt at gøre.*

Dette kræver naturligvis viljestyrke, d.v.s. styrke til at gøre, hvad du ønsker at gøre, når du ikke ønsker at gøre det.

Ingen af os ønsker rigtig at gøre tingene *idag.* Vi vil altid hellere forberede vor lektie imorgen aften, holde møde med vore lærerinder næste uge, vente med at udfylde vor rapport til næste dag.

Vi ønsker alle at forbedre os, at blive bedre lærerinder, bedre sekretærer, bedre præsidentinder, men det synes os ofte for meget eller for vanskeligt. Husk, at hver dag bringer en ny start. Lev en dag ad gangen, men lev den fuldt ud.

Vi vil ikke blive dømt efter, hvad vi har planlagt at gøre, men hvad vi virkelig gør.

Så mange af os siger: »Jeg vil begynde imorgen«. En eller anden spurgte engang Will Rogers, hvordan han ville tilbringe dem, hvis han kun havde to dage at leve i. Han svarede: »Én ad gangen«.

Lad os altid huske på de tre I'er — III — Idag,, Ikke Imorgen.

(*Primary Script,* sommer 1963—64).

FEST I PRIMARY

Søndre og Centrums Primary afholdt Lihomafest torsdag den 27. august.

Festen var arrangeret af Glædestonepigerne som et led i deres program, og deres mødre var specielt indbudt. Samtidig var festen en oprykningsfest for alle de store børn fra 9—12 år, som en virkelig smuk afslutning på Primaryåret.

Glædestonepigerne var værtinder og bød alle gæsterne velkommen, hvorefter vi tog plads ved et smukt dækket bord, pyntet med blomster, lys og kagehatte.

Pigernes lærerinde, søster Dressø, bød velkommen, og festen blev indledt med sang og bøn.

Derefter blev mødrene hyldet på den sødeste måde af deres døtre, og en virkelig dejlig middag (bøf stroganoff, ostekiks og frugtsalat) blev serveret, alt sammen tilberedt af Glædestonerne og deres lærerinder.

Efter middagen talte præsidentinden, søster Neumann Johansen, om Primarys program og klassearbejde.

Da en af pigerne skulle overgå til G.U.F., blev hun modtaget af Bikubelærerinden, søster Agda Petersen, som fortalte om Bikubebelønningerne.

Glædestonerne sang: »Mit valgsprog«, hvorefter de hver holdt en lille god tale om bøn og om de fire første trosartikler. Pigerne havde i sommerens løb broderet deres valgsprog: »Jeg vil bringe Evangeliets lys ind i mit hjem«, og deres smukke arbejder blev fremvist.

Festens højdepunkt var en »Modefantasi« arrangeret af søster Dressø, og hver pige præsenterede en meget fantasifuld hat, og bagefter »den sidste nye mode« på en meget yndefuld måde, til stor fornøjelse for deltagere og tilskuere.

Pigerne sang: »Min himmelske Fader« og overrakte søster Dressø en buket blomster som tak for alt det, hun havde gjort for dem, og til slut fik pigerne selv en rose til deres bandolér af missionspræsidentinden.

Jeg ved, at pigerne har haft stor glæde ved at være med til at forberede denne dejlige fest, og vi mødre takker pigerne, deres lærerinder og alle, som var medvirkende til, at det blev en ganske vidunderlig aften, som aldrig vil blive glemt. *En mor.*

Ungdomskonference i den europæiske mission

En sommer med vellykkede ungdomskonferencer fra Helsinki til Bern har skabt begejstring til støtte for konferencer i langt større målestok i 1965, rapporterer ældste *Ezra Taft Benson,* Præsident for den europæiske mission.

Et forberedende møde for at diskutere muligheden af at afholde en konference for de unge i Tyskland, Østrig og Schweiz, blev afholdt den 5. september i den europæiske missions hovedkvarter i Frankfurt; repræsentanter for de skandinaviske missioner har også holdt møde for at diskutere et kombineret ungdomsmøde for Danmark, Finland, Norge og Sverige.

»Vi er overbevist om, at disse konferencer er højst værdifulde, og har været særlig glade ved at se, at disse møder bringer det bedste frem hos vore unge mennesker«, tilføjer Præsident Benson. »Deres åndelighed og deres ønske om at dele evangeliet med deres venner har tydeligt vist sig ved alle disse sammenkomster.

Én gruppe af unge medlemmer og deres venner fra de mindste distrikter i den svenske mission rejste flere hundrede kilometer med en lejet bus for at overvære stævnet i Göteborg. Men bare det at komme var ikke nok for dem — de ønskede at lade folk vide, hvem de var og hvad de stod for, så de anbragte to store bannere på deres bus, på det ene stod »Ungdom med karakter« og på det andet »Læs Mormons Bog«.

Det er unødvendigt at sige, at de tiltrak sig temmelig megen opmærksomhed. Ja, de journalister, som så dem på vejen, telefonerede i forvejen til Göteborg, og da disse unge mennesker kom til stævnet, var der en hel ladning journalister der, som ønskede at vide, hvad det hele drejede sig om!

Den gruppe satte kronen på værket ved at vinde førstepladsen ved stævnets konkurrencer«.

Aktiviteterne drejede sig naturligvis først og fremmest om G.U.F.-programmet, men der vistes stor originalitet ved planlægningen af de enkelte konferencer. Unge mennesker fra Hamburg Stav, for eksempel, som mødtes med medlemmer fra flere andre stave og missioner i det nordlige Italien i ti dage, fik en praktisk lektie i at være en god næste ved at arbejde en dag i markerne hos de italienske bønder på egnen. Dans, talekonkurrencer, musik, skuespil og sport var dagens orden næsten allevegne.

Indkvarteringen for de unge varierede næsten lige så meget som programmerne, lige fra moderne ungdomsherberger til det seks hundrede år gamle slot i nærheden af Salzburg, hvor de østrigske unge mennesker afholdt deres ungdomslejr.

Et samlet antal på omkring to tusind fem hundrede unge medlemmer af Kirken og deres venner overværede konferencerne, som blev afholdt i Aarhus, Helsinki, Oslo og Göteborg, i Mainz, Stuttgart, Kaiserslautern og andre steder i Tyskland, St. Jakob i det italienske Sydtyrol, Salzburg i Østrig og Zollikofen ved Bern i Schweiz.

(Fra *European Information Service)*

PRÆSTEDØMMET

Genealogisk arbejdsklasse

Det er et privilegium at sidde i en klasse og blive belært om læren om det evige liv med henvisninger til skriften til at bakke forklaringen op. Vi bliver på denne måde omvendt til sandhederne om det evige liv og beslutter at holde de befalinger, som gør en så strålende opfyldelse mulig.

Gennem en sådan deltagelse i klassen lærer vi, at vore forfædre er antagelige til det samme mål. Men de nødvendige timelige ordinanser kan de ikke udføre, så de vender sig til os i det håb, at vi vil udføre disse ordinanser for dem.

Den rigtige fremgangsmåde for dette arbejde kræver, at der tages visse bestemte skridt, hvis man skal have held til at udføre ordinansearbejdet for sine forfædre.

1. Man må først lære *hvorledes* man skal udføre en anetavle for sig selv, og så lave en så langt tilbage og så nøjagtigt som man kan.

2. Man må lære, hvorledes man udfylder et familieskema nøjagtigt.

3. Man må derefter sikre sig, hvor meget arbejde der *er* udført af andre angående ens familieskemaer, og hvad der *ikke* er udført.

4. Man begynder derefter personlig efterforskning efter sine forfædre, og laver familieskemaer så hurtigt som man kan bekræfte navne, datoer og steder.

5. Efter at hvert familieskema er udfyldt, afleverer man det til formanden for den genealogiske forening, eller i de grene, hvor der ingen genealogisk forening findes, til distriktsformanden for genealogisk forening, i København distrikt til broder *Peter Rasmussen,* Tønnesvej 43, København S., og i Jylland distrikt til broder *Andreas Sølbæk,* Hestehaven 17, Fredericia, til kontrollering. De bliver derefter via Genealogisk Forenings Hovedbestyrelse sendt til Genealogical Society i Salt Lake City, som gør dem rede til tempelarbejde.

6. Man udfører så meget tempelarbejde, som man er i stand til for dem, man således har fundet og behandlet.

Der er nogle medlemmer af Kirken, som kender alle ovennævnte skridt og er fortrolige med fremgangsmåden. De behøver ingen hjælp. Men der er hundreder, som ikke ved, hvorledes de skal begynde, eller hvis de er begyndt, hvorledes de skal tage det næste skridt. For dem er der lavet en plan til at lære det nødvendige.

I mange af grenene er der »arbejdsmøder« i Genealogisk Forening for dem, der søger oplysning eller har brug for at blive belært. Her vil hver elev »gøre« de nødvendige skridt — gøre dem under vejledning af dygtige rådgivere. Begyndereleven vil begynde med at lave sin anetavle og vil få at vide, hvorledes han skal søge efter oplysning, når hans nuværende lager af oplysning er opbrugt. Den, der udfylder familieskemaer, vil blive hjulpet til at udfylde dem rigtigt og vil få vejledning i efterforskningens tekniske fremgangsmåde. Når han har lært nok, kan han selv efterforske og arbejde på egen hånd og henvende sig til rådgiveren, hvis han støder på problemer, som er for vanskelige for ham selv at løse.

Arbejdsmødet er beregnet på arbejde, og slutresultatet er komplette familieskemaer, som er rede til tempelordinanse-arbejde.

Succes'en i klassen måles ikke ved det antal medlemmer, som er til stede, men den måles ved den tilfredsstillelse, som de medlemmer får, som gennem den hjælp klassen har givet dem, kan sende familieskemaer til templet, så det stedfortrædende arbejde kan blive udført.

Dette arbejdsmøde er et møde, hvor virkelig succes er mulig gennem den enkeltes arbejde, efterhånden som de tager de nødvendige skridt til at udfylde et komplet familieskema for hver af deres forfædres familier.

Dette er en pligt for hver eneste familie i Kirken.

(Fra *Improvement Era,* sept. 1964)

Fest i ældsternes kvorum i Randers

Lørdag den 26. september afholdt Ældsternes Kvorum i Randers Gren en fest.

Der indledtes kl. 18,30 med middag, der bestod af krustader med ærter og skinke, samt kylling og is.

Gruppelederen, broder Gunnar Andersen, bød velkommen til gæsterne og til kvorumspræsidenten Jens Peter Nielsen, som kort talte om præstedømmet og om, hvad det skulle betyde for den enkelte.

Broder Stig Michaelsen bad bordbønnen, hvorefter middagen blev serveret. Den gode mad blev nu nydt, krydret med munter samtale.

Efter middagen, medens søstrene vaskede op og ryddede salen, afholdt præstedømmet et lille møde, hvor kvorumspræsidenten opfordrede brødrene til at komme flittigt til Kirkens møder, påtage sig det arbejde, de blev kaldet til at udføre, og bære over med hverandre i kærlighed, langmodighed og trofasthed.

Broder Gunnar Andersen sluttede dette lille møde med bøn, hvorefter brødrene gik ovenpå. Der blev derefter danset en kort stund. Der blev sluttet kl. 21.30.

Alle var glade og tilfredse med de timer, vi havde tilbragt sammen og lært hinanden bedre at kende.

G. A.

KREDSLÆRERINDERNES *budskab*

»Dersom I derfor tror på mig, vil I arbejde, medens det hedder 'idag'.« *(L. og P. 64:25).*

Formål: At påvise det faktum, at tro på Frelseren driver til villig, produktiv handling.

Det er ikke til at komme udenom, at aktive mennesker — dem, som får tingene udført — er mennesker, som har en afgjort og fast tro. Disse mennesker er deres sag hengiven, den er hellig for dem og de er beslutsomme på grund af en aldrig svigtende overbevisning om betydningen og nødvendigheden af det, de foretager sig.

Da Herren sagde det, som er nedskrevet i *Lære og Pagter 64:25:* »Dersom I derfor tror på mig, vil I arbejde, medens det hedder 'idag', understregede Han to vigtige, nær beslægtede fakta. Først: ægte tro er drivkraften til handling. Med mindre vi har en stærk overbevisning, vil vi være tilbøjelige til at udsætte visse handlinger og til ikke at gøre de ting, vi bør gøre, på det tidspunkt, da de bør gøres. Frelseren sagde: »Den, som tror på mig, de gerninger, som jeg gør, skal også han gøre«. *(Johs. 14:12).* Tro er altså den afgørende nødvendighed. Hvis vi vil følge Herrens råd, vil vi gøre alle de ting, som Han har befalet os at gøre, fordi vi gennem vor tro vil vide, at ved at følge Hans råd og befaling kan vi finde lykke og glæde i livet. Det andet faktum, som er fremhævet i dette skriftsted, er, at hvis vi i sandhed tror på Herren, vil vi arbejde (handle) *idag* — ikke på et eller andet ubestemt tidspunkt i fremtiden.

Et af de vigtigste punkter at huske angående arbejde er, at det ikke er nogen »handling«, før man har taget arbejdet op, før man har gjort noget ved det. Med andre ord: det arbejde (handling), man udsætter, er sendrægtig med at begynde på, er blot dagdrømmeri, det er ikke arbejde eller handling.

Det farlige ved at udsætte de ting til i morgen, som man skulle have udført idag, er, at i morgen kan blive for sent. I virkeligheden kommer »i morgen« aldrig. Livet er sammensat af en række »idag«.

Med en let omskrivning af en udtalelse fra Dale Carnegie, står vi allesammen i dette øjeblik på toppen af to evigheder: den vidtstrakte fortid og den ukendte fremtid. Ikke et eneste sekund kan vi leve i hver af disse evigheder. Vi kan kun leve og virke idag. (Carnegie, Dale: *How to Stop Worrying,* Cardinal Edition, 1953).

En eller anden har sagt: »Hver dag er et nyt liv for et klogt menneske«. Thomas Carlyle udtrykte den tanke på følgende måde, da han sagde: »Vor hovedopgave er ikke at se, hvad der fortager sig i en fjern fremtid, men at gøre det, der ligger lige klart for hånden«.

Betydningen af at arbejde idag er smukt udtrykt af den indiske dramatiker Kalidasa:

»Betragt denne dag,
Thi den er liv, selve livets liv.
I dens korte forløb
Ligger alle din tilværelses sandheder og realiteter.
'Igår' er kun en drøm,
Og ' i morgen' er kun et syn,
Men 'i dag' — vel levet — gør hver eneste 'i går' til en drøm om lykke
Og hver eneste 'i morgen' til et syn om håb.
Koncentrér dig derfor om denne dag!«

Salmisten formaner os også: »Denne er dagen, som Herren har gjort, lad os juble og glæde os på den!« *(Salm. 118:24).* Hensigten med, at vi skal tilegne os disse tanker, er, at de skal styrke vor tro, således at den virkelig bliver en drivkraft til handling. Lad os spørge os selv, om vi virkelig tror, at Jesus er vor Herre og Frelser. Tror vi virkelig på Hans lærdomme? Hvis vi gør det, vil vi udføre de ting, Han har bedt os om at gøre.

Så vil vi *idag* udføre de små kærlighedsgerninger mod vor næste, som skal udføres netop idag, men som vi så ofte har udsat. Vi vil *idag* overvinde de små personlige svagheder og vaner, som vi altid skal til at prøve at overvinde, men som vi aldrig synes at komme til et resultat med. Vi vil *idag* udtrykke taknemmelighed og påskønnelse for de venlige og hensynsfulde handlinger, der bliver udført for os og mod os af andre.

I Mormons Bog fortæller den lamanitiske profet, Samuel, om den forlegenhed folket på hans tid var kommet i, fordi de havde forhalet deres frelsesdag, indtil det for bestandigt var for sent. De havde søgt lykken alt for meget i de verdslige ting, og de havde forsømt hver dag at overvinde og omvende sig fra deres svagheder og ufuldkommenheder — og udsat det. De havde undladt at udføre de små kærlige handlinger, som er essensen af Frelserens lære. Samuel sagde til folket, at deres prøvetid var forbi, og at de havde mistet deres ophøjelse, fordi de udsatte deres omvendelse. (Se *Helaman 13).*

Sikkert er det, at det råd, der gives os i dette skriftsted i Lære og Pagter 64:25 både er betimeligt og vedvarende. *I dag* er vor frelses dag. Hvis vi er virkelig kloge, vil vi lytte til Herren og tro Ham og gøre de ting, Han instruerer os om at gøre, medens det endnu hedder 'i dag'.

Svendborg Grens møder afholdes nu til følgende tider om søndagen:

Præstedømmets møde	kl. 8.45
Søndagsskole	kl. 10.30
Nadvermøde	kl. 16.30

Personlige nyheder

FØDSELSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

København Søndre Gren:

Martha Nielsen, Luzernevej 387, 65 år den 2. november.

Asbjørn Nielsen, Kærbyvej 132, 65 år den 19. november.

København Nordre Gren:

Robert Lanthau Jensen, 70 år den 12. november.

Eva Aurora Jensen, Poppelkrogen 25, 65 år den 15. november.

Laura Marie Hedenvall, 75 år den 27. november.

Aabenraa:

Carl Schmidt, 75 år d. 15. november.

Svendborg:

Mathilde Clausen, 80 år den 24. november.

Aarhus:

Mary Thestesen, 65 år den 27. november.

Bryllup i Aarhus:

Den 25. august viedes i Aarhus broder *Hans Hjort Rode Nielsen* og søster *Ellen Haibrock Petersen,* og den 29. august viedes de for tid og evighed i templet i Schweiz. STJERNEN ønsker det unge par hjertelig til lykke!

Nyt fra Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, *William H. Thompson,* som var blandt de missionærer, som rejste tilbage til Amerika lige efter krigens udbrud i 1939, og som nu er oberstløjtnant i Utah, er blevet udnævnt til assisterende general-adjudant.

Hilsener fra Amerika:

Broder og søster *Hilmar Lassen* sender fra deres hjem i San Fernando, Californien, de kærligste hilsener og tanker til alle søskende i Danmark.

Tidligere missionær i den danske mission, *Darrel G. Gamble,* sender fra sit hjem i Bancroft, Idaho, de bedste hilsener til alle søskende i Danmark, specielt i København.

Bryllup i Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, *Gary Ross Olsen,* viedes den 21. september i Logan Templet til Ilene Gasser. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

VELSIGNELSER:

Nordsjælland Gren:

20. september: Kurt Wilhelm Voss og Else Marie Sørensen Voss' datter, *Lisbeth Voss,* velsignet af broder Ragnar H. Bruun.

København Søndre Gren:

6. september: Freddy Weibels og Alice Hertz Weibels søn, *Claus Weibel,* velsignet af ældste Dennis Kjeldsen.

Rainar Salminens og Arabella Salin Salminens datter, *Alexandra Salminen,* velsignet af broder Harry Petersen.

Amager Gren:

2. august: Verner Korsgaards og Ragnhild Korsgaards datter, *Ulla Katrine Korsgaard,* velsignet af sin fader.

Odense:

6. september: Bjørn Ole Andersens og Ruth Eli Peters Andersens to børn, *Evy Toni Andersen,* og *Tonny Arne Orla Andersen,* begge velsignet af broder Franz Orla Knudsen.

DØDSFALD:

Randers:

Den 9. september døde søster *Sine Dorthea Sørensen Frandsen,* knap 81 år gammel. Æret være søster Frandsens minde!

Aarhus:

Den 15. august døde søster *Petrine Marie Thomsen Nielsen,* 46 år gammel. Æret være søster Nielsens minde!

Aalborg:

Den 19. september døde broder *Erling Andersen,* 31 år gammel. Æret være broder Andersens minde!

► **BEMÆRK!** ◄

Meddelelser og billeder, der ønskes optaget i et bestemt nummer af STJERNEN, skal fremtidig indsendes *inden den 1. i den foregående måned,* og bedes sendt *direkte* til STJERNENs kontor, *ikke* sammen med *rapporter* el. lign. til missionskontoret eller organisationerne.

NB. Indsend *ikke* originalfilm, men kun *aftryk,* og skriv bag på *hvert* enkelt billede *grenens* navn, *dato* og hvad billedet forestiller.

Dåb:	Døbt af:	Håndspålæggelse ved:
København Nordre Gren: 5. sept.:		
Tove Hasselballe	Broder Harry Albertsen	Broder Flemming Hall
19. september:		
Jørgen Richard Windfeld Schmidt	Broder Jørgen W. Schmidt	Broder Arthur Sørensen
Inge Lise Pedersen	Ældste James McKee	Ældste Bruce Hancey
København Centrum Gren: 21. sept.:		
Anna Margrethe Nikoline Jørgensen	Ældste Bryce Christensen	Ældste James Jackson
Nordsjælland Gren: 5. sept.:		
Arne Johannes Jakobsen	Ældste Steven N. Streeper	Broder Kurt Wilhelm Voss
Amager Gren: 2. september:		
Annett Pilegård	Ældste Stephen Petersen	Ældste Dennis R. Read
Aalborg: 19. september:		
Per Jepsen Larsen	Broder Charles Jepsen Larsen	Broder Poul Randrup
Aarhus: 19. september:		
Martha Dagmar Jensen	Ældste Richard Michaelis	Ældste Orville Larsen
Thyger Christensen Dyhr	Ældste Orville Larsen	Ældste Richard Michaelis
26. september:		
Britt Solfrid Olsen	Broder Tage Holm Larsen	Ældste Roger K. Larsen

Ordinationer:	Til:	Ordineret af:
Herning: 30. august:		
Svend Erik Hylgård	Diakon	Broder Henning K. Frederiksen
Svendborg: 20. september:		
Egon Lyngvig Jensen	Præst	Ældste Brigham S. Ostergaard
Odense: 27. september:		
Bernd Jørgen Larsen	Præst	Ældste Brigham S. Ostergaard
Aalborg: 21. september:		
Ole Kjeldsen	Præst	Broder Jørn H. Bendtsen
28. september:		
Svend Erik Thostrup Østergaard	Diakon	Broder Poul Randrup

Missionærankomster:

Med S.A.S. via New York er følgende missionærer den 13. oktober ankommet til den danske mission:

Richard Lynn Carlquist fra Draper, Utah, beskikket til at arbejde i Valby.

Larry Melvin Nielsen fra Murray, Utah, beskikket til at arbejde på Nørrebro.

Rex Gordon Petersen fra Ogden, Utah, beskikket til at arbejde i Nykøbing F.

Lee Garff Noorda fra Seattle, Washington, beskikket til at arbejde i Holte.

DeAnna Rae Yates fra Brigham City, Utah, beskikket til at arbejde i Odense.

Missionærafløsninger:

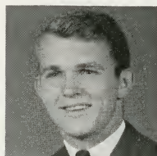
Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

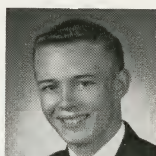
16. oktober: *Carole Hyden* fra Smithfield, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

17. oktober: *Lawrence M. Knighton* fra Boise, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Glostrup.

Dennis B. Hacking fra Vernal, Utah, efter sidst at have arbejdet i Herlev.

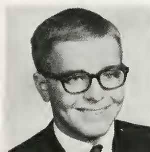
Jim L. Petersen fra American Fork, Utah, efter sidst at have arbejdet i Søborg.

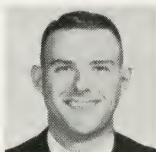

Richard L. Carlquist

Larry M. Nielsen

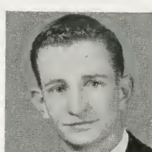

Carole Hyden

Lawrence M. Knighton

Rex G. Petersen

Lee G. Noorda

DeAnna Rae Yates

Dennis B. Hacking

Jim L. Petersen